

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 460

Setmana del 17 al 23
de juliol del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"En el fons sempre hi ha més racionalitat en la crítica religiosa dels límits de la raó, que no pas en la raó mateixa, almenys des de Pascal, en el pensament del qual la religió esdevé més racional que el mateix racionalisme."

Maria Antonietta
Macciocchi

AFINANT

La llum i la sal del món

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Entre el dilluns i el dissabte, de l'onze al setze, aquesta setmana transcorre entre sant Benet i la Mare de Déu del Carme, entre el pare del monaquisme d'Occident i Maria assenyaland la muntanya cim de la contemplació. Cara a Ponent, el Carmel de Palestina —arrel llunyana, bíblica, de la recerca de Déu— prou es replica en milers de Carmels arreu del món, però, cara a Orient, l'humil Carmel de Barcelona li respon de l'altra espona del "mar nostre"... i Núrsia, i sant Benet hi són al bell mig. És tot un símbol. Si a tots els deixebles ens és dit que ens cal ser llum i sal de la terra ¿com ho seríem sense la salabor i la unció dels nostres contemplatius que ens mantenen la "sapiència" i la vivor de la flama?

És col·laborador habitual del nostre periòdic

Monsenyor Pere Tena, integrant de la comissió d'acolliment d'ex-lefèbvristes

CIUTAT DEL VATICÀ.—El papa Joan Pau II, pocs dies després de consumat el cisma lefèbvrista, i complint la seva promesa, ha creat una comissió pontificia que estudiï i faciliti l'acolliment dels sacerdots i seguidors del bisbe Lefèbvre, que vulgui romandre en l'Església. Aquesta comissió en la qual hi ha representades les Congregacions per al Culte Diví, del Clergat, de Religiosos i Instituts Seculars, de l'Educació Catòlica i de la Doctrina de la Fe, treballarà coordinada i en col·laboració amb els bisbes i entitats interessades a acollir i ajudar sacerdots, seminaristes, religiosos i religioses, i fidels que vul-

guin continuar units a l'Església.

Un dels membres d'aquesta comissió presidida pel cardenal Paul Agustin Mayer, és el sacerdot català i col·laborador habitual de "CATALUNYA CRISTIANA", monsenyor Pere Tena i Garriga, sots-secretari de la Congregació per al Culte Diví. Monsenyor Pere Tena, expert en Litúrgia, fundà i dirigí el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, i fou, durant anys, professor i degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya. Desitgem cordialment que la seva aportació en aquest camp sigui altament profitosa.

Un moment de la missa concelebrada al Seminari de Tortosa (Foto Ribes).

S'ha celebrat la Sessió General Sinodal

El jovent ha participat de forma activa en el Sínode de Tortosa

TORTOSA.—Recentment es va celebrar en el nostre Seminari Diocesà la Sessió General Sinodal del Sínode Diocesà. Havien estat convocats 284 membres amb dret a vot: 184 laics, 84 sacerdots i 14 religiosos/ses.

Monsenyor Carles en la seva homília féu un recompte de tot el que havia estat per a la Diòcesi el Sínode i el que s'esperava d'ell. La participació de tots els presents en la santa Missa fou quelcom que es

palpava perfectament.

Després de la Missa, en la sala d'actes, on va ser traslladat processionalment el Llibre dels Evangelis, després de la invocació solenne a l'Esperit Sant, tingué lloc l'acte de votació de les normes diocesanes. Foren 259 les normes que es votaren. En elles havia cristallitzat la tasca de quatre anys a través de reunions a nivell parroquial, d'Arxiprestat i de Zona dels nombrosos grups que treballaren

els fulletons d'estudi. Cada bloc de normes, corresponent a cada un dels temes d'estudi, fou presentat per un relator i votat a continuació per tots els presents.

Després de dinar continuà en el saló d'actes la votació interrompuda. Un cop acabada, el Secretari General del Sínode, Francesc Ciuraneta, parlà dels propòsits del proper futur. Tancà l'acte el Bisbe de la Diòcesi agraïnt la presència d'uns i el treball de tots.

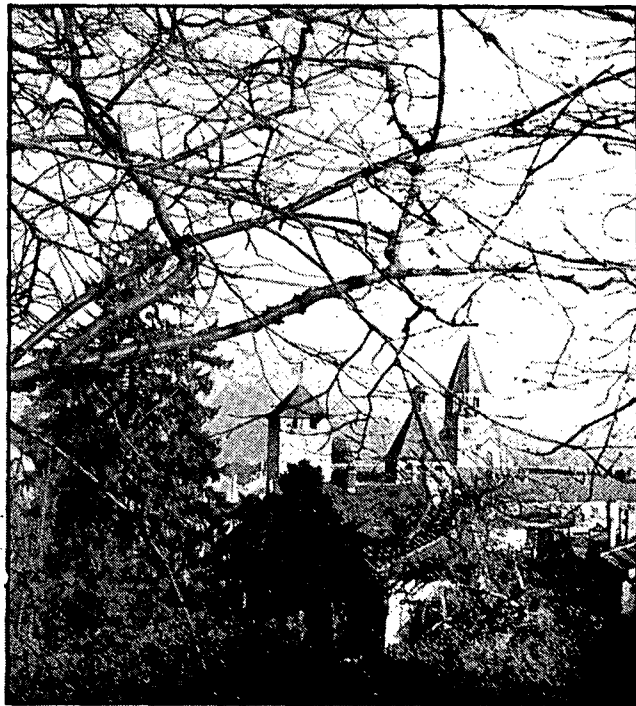
ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

PRÒXIM PELEGRINATGE MARIÀ:

Del 30 de juliol al 6 d'agost

Barcelona - Grenoble, visitant el Santuari de Notre Dame de la Salette - La Grande Chartreuse - Annecy - Lyon, Santuari de Fourvière - Ars - Taizé - Cluny - Paray-le-Monial - St. Etienne - Avignon - Barcelona.

MES DE OCTUBRE: Terra Santa
Dies del 6 al 17 d'octubre

CLUNY: mil anys d'irradiació

PENTECOSTA 1987

— ANY MARIÀ —

ASSUMPCIÓ 1988

**LA PRESENCIA DE LA MARE DE DÉU A PROP NOSTRE:
A CASA, A L'HABITACIÓ, EN EL LLOC DE TREBALL...**

CATALUNYA CRISTIANA *us ofereix:*

"LA IMATGE
DE MARIA TÉ
EL VALOR DE
SER UN
SIGNE DE
LA SEVA
PRESÈNCIA
ENMIG DEL
POBLE
DE DÉU..."

"Benaurada
tu perquè
has
cregut..."

- La imatge de la Mare de Déu "Benaurada".
Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.500 Ptes.
- L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià.
Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.500 ptes. ☐ ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar, català i castellà. ☐ ptes.

☐ Posters a 100 ptes. la unitat ☐ ptes.

☐ Imatge de sobretaula 195 Ptes ☐ ptes.

☐ Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes ☐ ptes.

Abonament per reemborsament ☐ , taló ☐ , o personalment ☐ ☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

La Santa Seu, en el dolorós afer Lefebvre, ha donat proves d'una diligència a la qual no estàvem habituats. La setmana passada comentàvem el "motu proprio" anunciant la creació d'una comissió especial de la Cúria romana per a ocupar-se dels simpatitzants del tradicionalisme lefebvrià que no han volgut arribar fins al cisma i de la reinserció d'aquells que, ara o en l'esdevenidor, hauran trencat amb l'Església. Aquesta setmana, la notícia és que l'anunciada comissió ja ha estat creada i pot començar la seva difícil tasca.

Es comprensible, creiem, la nostra satisfacció pel fet que s'hagi inclòs en aquesta comissió el nostre col·laborador i amic mossèn Pere Tena. Però més enllà d'aquest legítim sentiment, lluny de qualsevol cofoisme localista, en la presència d'aquest profund i assenyat liturgista creiem que s'hi pot veure l'esperit i el seny post-conciliar que haurà de presidir no sols les tasques de la comissió romana esmentada sinó també les que, d'una manera paral·lela i subsidiària, s'hauran d'anar realitzant en les diferents diòcesis —en quina no?— si es vol donar una sortida positiva als múltiples problemes i situacions creats per l'escissió lefebvrista.

Ja ho hem dit aquí i caldrà repetir-ho, que el cisma lefebvrià no s'ha produït només per una qüestió de ritus o de cerimònies, tot i que aquest sigui l'aspecte més vistós de l'afer. El tradicionalisme lefebvrià és una heretgia que nega el valor "tradicional" d'un concili ecumènic legiti-

La litúrgia tanmateix

mament convocat i presidit per uns papes i l'autoritat apostòlica dels papes que el posen en pràctica. Aquest és el real problema de fons i, sense cap mena de dubte, el més greu. A resoldre aquest problema i a ajudar els lefebvrians que dubten o que volen retornar s'hi hauran d'aplicar els teòlegs i, particularment, els eclesiòlegs. Tot amb tot, per a molta gent que no filen tan prim, s'ha de reconèixer que els aspectes litúrgics, cerimonials i fins anecdòtics —des dels hàbits i les tonsures, fins al llatí i a les casulles barroques— són com un reclam que els atreu i amb els quals identifiquen per camins obscurs unes nostàlgies vagament doctrinals i unes certes inclinacions piadoses. La "litúrgia", per tant, té la seva importància, si més no com a bandera visible, en la desitjada recuperació de tants lefebvristes més o menys convençuts.

Es aquí on creiem que mossèn Pere Tena pot jugar un paper important dins de la comissió esmentada i que és per això que ha estat escollit. En efecte, s'ha dit i amb raó que "seria lamentable que l'Església fes ara marxa enrera en el camí obert pel Concili Vaticà II, amb la il·lusió de fer-se seus un altre cop els seguidors de Lefebvre". Això que és totalment impensable en el terreny

doctrinal, podria semblar potser factible en el ritual o litúrgic, com si un dels camins més profunds i més fecunds que ens va obrir el Concili no fos el redescobriments i el posar més a l'abast de tots els fidels les riqueses doctrinals de totes les celebracions litúrgiques. Diem això perquè aquests últims temps han sovintejat les lamentacions —sovint, curiosament, de part de no practicants— sobre l'abandó del llatí, del gregorià, de la solemnitat dels "ritus d'abans". Feta la part de raó que hi pugui haver, no seria bo deixar-se conduir indiscriminadament per aquest camí, veritablement "restauracionista".

Cal afirmar ben alt que la litúrgia post-conciliar ha representat un enriquiment providencial i irreversible per a tot el poble de Déu que no el poden entelar tots els "cumbaiàs" i totes les possibles extravagàncies o assaigs "in vivo" que tots lamentem avui. Mossèn Pere Tena, precisament, es pot considerar un pioner que, amb tants altres, ha treballat amb seny i competència, ja com un precursor del Concili, per fer rajar en el si del Poble de Déu la font doctrinalment preciosa d'una litúrgia viva i enriquidora. Precisament és lamentable el tarannà lefebvrista, d'uns i d'altres, que es vol privar d'aquesta riquesa o no la sap reconèixer. Una altra cosa, ja en parlem un altre dia, és que en la pràctica ho fem tan malament, amb més mala traça que mala intenció. L'instrument no deixa de ser excel·lent malgrat que potser el fem sonar com una olla de grills.

Des que es té memòria de l'existència de l'home sobre la Terra, es plantegen aquestes preguntes: Ja que és un fet incontrovertible que l'ésser humà mor, ¿existeix quelcom per a ell després d'aquest tràngol? I, en cas d'existir, ¿en què consisteix? ¿Té relació aquest quelcom amb la vida que fins aleshores s'ha desenvolupat? ¿Té el més enllà relació amb el més ençà? Les respostes que al llarg dels mil·lennis s'han inventat són infinites, però totes tenen un denominador comú: totes intenten trobar un sentit a la vida, fins i tot les que parteixen de la resposta negativa a la primera de les preguntes esmentades: no existeix res després, i això porta a plantejar-se el sentit de la vida no amb la mirada posada en un mateix sinó en aquells que hagin de romandre vivents després de la pròpia desaparició. Unicament aquells que es prenen seriosament allò de la passió inútil són l'excepció que, per altra part, confirma la regla. Però molt pocs d'aquests són conseqüents fins al final, un final que no pot ser diferent del suïcidi si es prescindeix de qualsevol forma de perpetuació en el temps.

Què significa viure?

RAMON PI

Però en la nostra societat sembla que s'hi obra camí una visió de la vida instal·lada sòlidament en la frivolitat. Segons aquesta concepció, es viu per viure, i quan s'acabi, s'haurà acabat. Em sembla que l'atmosfera en la qual es desenvolupa l'anomenada vida moderna és una atmosfera d'abdicació profunda de la llibertat, perquè només renunciant a la llibertat pot practicar-se l'oblit de la responsabilitat inherent a la confecció d'un projecte vital.

Els projectes vitals els organitza cada dia amb més intensitat el Big Brother que s'ocupa de nosaltres i de les nostres vides fins en els seus petits detalls. I com freqüentment s'esdevé, el Gran Germà s'equivoca. Avui, en les societats que es creuen desenvolupades passa que s'entra a la vida professional cada vegada més tard; potser per un paradoxal llei de les compensacions, s'entra en el món dels jubilats cada vegada més aviat. Cada vegada els menys n'alimenten a més, i durant més

temps, perquè les expectatives de vida no paren d'augmentar. I en tot aquest recorregut, el Gran Germà s'ocupa del treball, del descans, de les vacances, de l'educació i del nombre aconsellable de fills, de tot allò possible. No hi ha objectiu per a tot això: senzillament, això passa. I quan s'acabi, s'haurà acabat.

El qui vulgui perpetuar-se —no vull ni referir-me a una visió transcendent de la vida, la que creu que la vida d'ara és preparació per a la vida de després— ho troba tot cada vegada més difícil. La legislació sobre l'herència és progressivament penalitzadora, l'orgull de pertànyer a una família o a un llinatge és socialment mal vist; la seguretat social no té cura adequada dels ancians, però ha aconseguit uns nivells d'egoisme i d'insolidaritat dels fills vers els seus pares senzillament escruixi-

dors, com qualsevol ho pot comprovar veient l'organització de les vacances de tants conciutadans, que no saben què fer amb els vells de la família. Allò que pot anomenar-se amb justícia projectes vitals avui és entre nosaltres a les clavegueres.

Els joves no saben què han de fer amb les seves vides, entre altres motius perquè el programa que se'ls ofereix és més aviat desolador; els madurs lluiten esforçadament per no saber què, ja que tenen cada cop més problemàtic el continuar-se en la seva descendència; els vells saben —abans ho intuïen, però ara ho saben— que són una nosa. ¿Per què passa tot això?

Em sembla que una de les causes principals de la situació rau en el fet que els poderosos, els mal anomenats, els pessimament anomenats capdavanters polítics i capdavanters socials, només s'ocupen de les macromagnituds posades al servei de la seva

pròpia permanència en la seva privilegiada situació, i s'han oblidat dels individus singulars, irrepetibles, que en conjunt componen aquesta societat. Als nostres dirigents no els interessin les persones. Les estadístiques ens ensenyen com l'entomòleg exhibeix el resultat dels seus experiments. Se'ls omple la boca de societat, i s'han oblidat del ser humà individual.

Doncs bé, és urgent cridar l'atenció sobre el gravíssim perill que ens amenaça de ser víctimes del totalitarisme si continuem per aquest camí. La vida de cada u és irrepetible única i singular, i cada u té el dret de buscar-li un sentit. I el poder té l'obligació correlativa de facilitar-li aquesta tasca, en lloc d'entorpir-la. Dissortada la societat que es divideix entre els que manen i els que obeeixen: és una societat que viurà en l'esclavatge, per molt disfressada que vagi de prestacions socials. El sentit de la vida humana correspon decidir-lo a cada ésser humà. Ningú mai no ha dit que això sigui el més fàcil, però jo afirmo que això és més digne. I si m'hi obliguen, l'únic veritablement digne.

RESPIR

UN COR JOVE

Fins fa poc m'havia fet molta angúnia allò que sentia dir sovint de tenir un cor, o un esperit, joves. M'hi revinclava, no sé per quina mena d'al·lèrgia, i la meua resposta era terriblement pragmàtica: "El meu cor té exactament els mateixos anys que el meu cos!" Tanmateix, ho he sentit dir a tanta gent i tan sovint aquests darrers temps, que per força m'hi he hagut de repensar. Potser tampoc no van tan lluny d'osques com jo em pensava, els qui parlen d'un cor jove! Que el nostre esperit té els mateixos anys que el nostre cos, és un fet incontrovertible. Però potser, quan en les havem amb una persona ben estructurada, equilibrada, serena, els anys que passen tenen un efecte diferent per al cos i per al cor: erosionen el primer i maduren el segon. No sé si això és una explicació interessada!

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224. Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

**Mossèn Joan A. Ventosa i Aguil-
lar, director de CARITAS DIOCESA-
NA de Barcelona, va publicar al diari
AVUI, el propassat dijous dia 7 de
juliol, l'article que, pel seu indiscuti-
ble realisme i interès, oferim integra-
ment als lectors de CATALUNYA
CRISTIANA.**

“Benestar social”, per a qui?

JOAN A. VENTOSA i AGUILAR

Acaba de fer-se pública la composició del nou govern de la Generalitat de Catalunya. Deixo als polítics els comentaris i les apreciacions que puguin fer-se sobre les novetats que el nou govern presenta. Però n'hi ha una que sí que m'interessa, i molt, subratllar: la creació de la conselleria de Benestar Social, de la qual en serà responsable el senyor Antoni Comas Baldellou.

Pensant en aquesta novetat se m'han acudit un conjunt de reflexions que ara voldria fer en veu alta per compartir-les amb el senyor Comas, que des d'ara considero compromès en una tasca important que em preocupa personalment i com a representant d'una institució prou coneguda que lluita humilment, però amb tenacitat, per acabar amb el Quart Món entre nosaltres. No vull pas donar cap lliçó a ningú. No és aquesta la meua intenció. Es tracta simplement de posar en comú unes inquietuds i reflexions que sovint em faig, amb una persona que, salvant les distàncies de càrrecs, considero compromesa com jo mateix en una idèntica lluita i una mateixa tasca necessària i urgent, que podríem definir en gran part com “la causa dels pobres”.

Senyor Comas, no tinc el gust de conèixer-lo personalment. No obstant, crec que si ha acceptat la responsabilitat de la conselleria de Benestar Social és perquè se sent identificat vocacionalment amb l'objectiu que li correspon i vol treballar a fi d'aconseguir-ho. Vostè és un polític i per això ocupa aquest càrrec. Però, puc, desitjar que s'oblidi del possible “èxit polític” i es dediqui amb totes les seves forces a buscar un èxit real? ¿Quin? Que quan acabi el seu mandat hi hagi menys pobres entre nosaltres i que el Quart Món de casa nostra, en lloc d'augmentar com passa ara, hagi retrocedit, perquè no fóra just que es treballés per al millor benestar d'alguns i no es fes res pels altres. Vostè ha de creure que això és possible, perquè ho és! Té mitjans per aconseguir-ho i n'ha de reclamar més. Els catalans més conscients ho volen; ho reclamen i ho esperen. Si no, anem cap a una societat dual cada dia més acusada i amb conseqüències imprevisibles.

Seria pueril pensar que tot és fàcil. Hi ha molts entrebancs que cal superar i certs paranyos que s'han d'evitar. Em permet que n'assenyali alguns?

El primer és el de la burocràcia. Tots els qui som responsables d'institucions hem de vigilar que el nostre pressupost no s'esgoti només amb personal. Què arribarà si no a les persones que ho necessiten? Una burocràcia excessiva no fa més que retardar l'eficàcia i encariar-la més del que és necessari. Quan pensem en els sous que paguen certes institucions i en la misèria d'aquells qui haurien de ser els primers beneficiaris del “benestar social”, podem comparar-ho a un envassament que té moltes filtracions i que després ja no té aigua per regar. No hem de consentir que els beneficiaris principals del benestar social siguin els funcionaris i els professionals que s'hi dediquen.

No dubto que vol que els pobres deixin de ser-ho i que per tal d'aconseguir-ho desitja fer costat i ajudar la seva

promoció, de manera que puguin valer-se per ells mateixos i tenir una vida autònoma. No obstant, es té la impressió —i aquest és un altre problema— que els pobres són més estudiats, enquestats i comptats que altra cosa. Abunden mapes de la pobresa, estadístiques, percentatges, gràfiques, etc., sovint amb una base empírica ben dèbil, per cert. Però els pobres es queden tal com eren, amb els mateixos problemes de sempre. Són estudiats però molt poc ajudats. ¿Quin rendiment social tenen llavors tants recursos que trobem en estudis, i que no serveixen més que per al prestigi de la institució que els realitza o els paga? No s'hauria de fer cap estudi sense el compromís seriós de donar una resposta eficaç als problemes que l'estudi detectés.

Una altra font de despeses amb un rendiment social molt dubtós —una altra qüestió que cal evitar— és el que podríem anomenar “turisme institucional”. Visites a institucions d'altres països, assistència a congressos, simposis, taules rodones, sessions d'estudi, etc. Quants diners es gasten! Amb quin resultat? Després de bastants anys de viatges, visites i congressos, els resultats reals són ben precaris pel que fa a la lluita contra la pobresa. No sóc pas partidari del tancament ni de l'autosuficiència. Crec que s'ha d'atendre la formació del personal, però tot allò que no porti a una eficàcia més gran i a una adaptació dels nostres serveis és turisme més o menys dissimulat. I tot això, amb uns diners que són escassos i que no arriben a qui haurien d'arribar.

Suposo que comparteix la filosofia d'aquell famós proverbi: “Si dones un peix a qui té fam, li has tret la fam d'avui; però si li ensenyes a pescar, li has tret la fam de tota la vida.” Clar, contundent i indiscutible. Però la mateixa claredat pot enlluernar i ocasionar una certa simplificació del problema i un obstacle que cal superar. Perquè seguint la mateixa imatge del proverbi, s'ha de tenir en compte que ensenyar a pescar no és feina d'un dia, sinó que demana dedicació i tenacitat contínues. Mentre el futur pescador aprèn a pescar ha de menjar i, per tant, li hem de donar el peix. És molt possible que si no li oferíem el peix que ell necessita avui, mai no l'hauríem conegut, ni l'hauríem pogut ajudar a convertir-se en pescador. Si no ho tinguéssim en compte, ens situaríem en un pla bastant irreal, i no hi hauria una trobada efectiva amb aquells que necessiten ajuda. Es faria molt difícil, perquè acabariem donant simples consells i respostes purament verbals als seus problemes reals i urgents. Això exigeix que els nostres serveis tinguin unes disponibilitats econòmiques per afrontar les situacions que demanen una resposta ràpida, de la mateixa manera que un bon hospital té un servei d'urgències. Dir que amb això cauríem en accions assistencials o en la detestada beneficència és tirar pilotes fora, viure d'esque- na a la realitat i servir-se d'una imatge confusa que permet posar etiquetes pejoratives segons convingui per tal de justificar el que es fa, o més encara, el que no es fa.

I ara he de plantejar un problema important, que per això figura com a títol d'aquestes reflexions meves en veu alta: “Benestar social, per a qui?” La resposta que tots hem sentit és: “Per a tothom”! Resposta correcta però molt problemàtica segons la interpretem. Perquè hem de ser conscients que, de les ofertes dels serveis de Benestar Social fetes a tothom, resulten marginats els pobres que més les necessiten, i els beneficiaris són aquells qui menys les necessiten. Per què? Senzillament perquè el dèficit cultural de les persones del Quart Món les incapacita per accedir als recursos oferts a tothom (coneixement dels recursos, convocatòries ignorades, tramitació de peticions, formalització d'impresos, etc.). D'altra banda, els problemes urgents de la vida diària d'aquestes persones no estan previstos a les ofertes de Benestar Social per a tothom, perquè no tothom té aquests problemes. Si no hi ha una política de Benestar Social intencionadament dedicada als més pobres i pensada de manera expressa com a resposta concreta a la seva situació, proclamarem pomposament un Benestar Social que, de fet, aprofitarà preferentment, o potser únicament, aquells que ja se'l poden procurar pel seu compte i amb els seus recursos.

En el moment de posar punt i final a les meves reflexions, ignoro quines competències assumirà la nova conselleria de Benestar Social. Això m'impedeix concretar un objectiu important per a tots aquells que ens preocupem del Benestar Social: la coordinació, la col·laboració i la bona entesa entre totes les instàncies públiques i privades que hi dediquen esforços. Tothom ho desitja, però la realitat és encara molt deficient i precària. Aquesta és una dificultat molt important. Tots sabem que s'ha dit i escrit, sovint i des de fa temps, que quan els de dalt no s'entenen o fins i tot es barallen, els pobres reben totes les conseqüències negatives. És allò que algú ha dit amb un cert humor negre: “quan es rifa una bufeta el pobre té tots els números”. Més enllà de les discrepàncies pretesament ideològiques i superant protagonismes inoportuns, moguts tots únicament per les urgències que tenen les persones del Quart Món, s'hauria d'avançar pel camí d'una major entesa entre els diversos departaments de la Generalitat, l'Administració, les Diputacions, Ajuntaments i entre totes les instàncies públiques i privades, sempre amb el més gran i sincer respecte mutu. Els pobres ens ho agrairan. No és també per a ells que tots treballem i parlem de “benestar social”?

Seria abusar allargar-me més. Deixi'm acabar tot desitjant que estiguem més preocupats pel que encara cal fer, més que no pas satisfets pel que ja s'ha fet. I que sobretot, no caiguem en aquell defecte que els anglesos anomenen “wishful thinking”. Perquè confondre els desitjos amb la realitat sempre és perillós, però és tràgic quan es tracta del servei a les persones que més ho necessiten. Aquestes reflexions les he fetes, sempre que he tingut ocasió, a totes les persones responsables de serveis dedicats al Benestar Social. Les puc compartir amb vostè com a col·laboració sincera a la seva nova feina?

ARA MATEIX

Primeres comunions: la història més recent (3)

J. CARRERA PLANAS

que neix, sobretot, a França i s'anirà expandint arreu. “La France, pays de mission?”, de Godin i Deniel —que, malgrat que aquí no serà objecte de polèmica fins força més tard, és del 1943— n'és l'exponent més colpidor. El 1950, el pare Rétif escriu: “Cada any, el dia de la Comunió és el dia de la gran apostasia solemne dels qui deixen l'Església en aquell moment. El catècisme no fa res, no serveix per a res pel que fa als qui no han estat educats en un medi cristià, és a dir, al 99% dels infants.” (Cathecisme et mission ouvrier. 1950) I, en la mateixa línia de duresa extrema, tot un personatge com François Mauriac dirà, uns anys després, de la primera Comunió: “...aquest acte amb el qual res no comença i tot s'acaba”. De fet, es tracta d'un procés de crítica global i de recerca de noves línies d'acció missionera, com els moviments especialitzats d'acció catòlica, les parròquies missioneres que preconitza Michonneau, la “Missió de França”, els capellans obrers...

Mentrestant, però, també surten intents parcials de resposta. A partir del 1950 —a casa nostra una mica més

tard— s'adopta l'alba com a vestit de primera Comunió. Els vestits de petita núvia i de mariner, generalitzats, sobretot, des de la fi del segle XIX, han entrat en crisi: tot i que la crítica a les primeres comunions va molt més enllà, aquest és un punt espectacular que esdevé —encara avui— símbol de tot el conjunt d'una festa que és considerada aberrant. L'alba expressa el desig d'autenticitat que sent un sector important del clergat. Amb la creu i el ciri, evoca el Baptisme. Sembla que a França encara té molta vigència el seu ús. Aquí, en canvi, resultà efímer.

Després del Vaticà II la catequesi pren nova força. Nombrosos seglars s'hi incorporen. Es generalitza l'establiment d'un curs —i, a vegades, dos— de catequesi com a preparació a la primera Comunió. Pren volada la catequesi familiar i, potser el més important de tot, s'organitzen cursos de catequesi continuada que, a partir de la primera comunió, cobreixen, en molts casos, tota l'edat d'EGB.

Ara bé, malgrat tot, les primeres comunions continuen preocupant. Una minoria de pastors manté una posició radical que expressen amb una preparació sumària i una celebració massiva de les primeres comunions, quan no poden eludir-les. Els altres, la majoria, treballen esforçadament, nedant entre diferents —i a vegades contradictòries— aigües. Els pares, d'altra banda, vençuts més que no pas convençuts en qüestions per a ells importants com els vestits, es rescabalen amb trampetes que poden fer gràcia, vistes de lluny, però que, en realitat, marquen i enfondeixen el perillós divorci entre dues sensibilitats: la dels preveres i els seus col·laboradors, i la de l'home del carrer. En parlarem, si Déu vol, en el pròxim article.

De mica en mica, la reforma de Pius X, que serà incorporada al Dret Canònic set anys després, el 1917, va entrant en la pràctica pastoral de les diòcesis. La precocitat dels petits combraments comporta alguna contrapartida com, per exemple, una certa infantilització de l'Eucaristia, que alguns han judicat excessiva: “rebre el nen Jesús”, “menjar el pa dels àngels”, “el nen Jesús sol o abandonat dins el sagrari”, etc. Un altre aspecte negatiu que després seria corregit va ser l'excés protagonisme que adquiriren els col·legis, en detriment de les parròquies, les quals, val a dir-ho, estaven mancades de recursos per a afrontar amb eficàcia la reforma.

Però també cal consignar exemples extraordinàriament positius com, a Catalunya, el del gran catequista mossèn Josep Samsó. Anomenat ecònom de Santa Maria de Mataró ja el 1919 —encara relativament nova la reforma de Pius X— aconseguí canvis que trigarien quaranta anys a generalitzar-se. Tant pel que fa a la preparació dels nens, com en qüestions de luxe, d'exhibicions i de vestits. Mossèn Salvador Misser dona testimoni de com una germana seva, malgrat el disgust dels familiars que ho acceptaren “només per un acte d'obediència”, va haver de fer la primera Comunió amb la bata diària d'anar a col·legi. (El Dr. José Samsó Elias y su tiempo, de Salvador Nonell. Barcelona, 1986, pág. 118)...

Després de la guerra mundial, és a dir, a partir del 1945, les primeres comunions —i la comunió solemne, on està establerta— comencen a entrar dins la crítica de tota la pastoral, especialment quant a la recepció dels sagraments pels no practicants. És tot un moviment de revisió

CATALUNYA

La Borsa de Barcelona controla un terç del mercat espanyol

La Borsa de Barcelona va ser, de les quatre borses oficials, la que més va incrementar l'any passat la quota del mercat. Sobre el volum total de contractació, aquesta quota va passar del 21,53 al 25,95 per cent.

En relació amb les altres borses, la quota de mercat de la Borsa de Madrid, el mateix any, va reduir-se un 5,91 per cent. Les borses de Bilbao i València van augmentar la quota de mercat l'1,48 i el 0,1 per cent respectivament.

La contractació total de la Borsa de Madrid l'any passat va totalitzar 6.758.718 milions de pessetes i la de Barcelona de 4.896.652 milions, mentre que la de Bilbao 401.707 milions les quotes de mercat d'aquestes borses són 68,139 Madrid, el 26,95 per cent esmentat per part de la de Barcelona, el 4,6 per cent Bilbao i l'1,60 per cent València.

Catalunya Ràdio s'associa a l'OIRT

Catalunya Ràdio s'ha convertit en membres associats de l'Organització Internacional de Ràdio i Televisió (OIRT), amb seu a Praga, segons l'acord pres durant la 63 reunió del consell d'administració d'aquesta organització. L'OIRT és la degana de les unions internacionals de ràdio. Va ser fundada el 1946 a Brussel·les i quan, el 1950, una part dels seus membres se'n van separar per formar la Unió Europea de Ràdio (UER), va traslladar la seva seu a Praga. Actualment agrupa 25 països, majoritàriament d'Europa Central i de l'Est, dels quals n'hi ha 3 en condició de membres associats.

ESPANYA

Augmenten els estudiants de català a la Franja de Ponent

Un total de 1.829 joves en edat escolar ha rebut classes de català a diverses poblacions de la Franja aragonesa durant el curs 1987-88, segons un estudi publicat en l'últim número de la revista "Desperta Ferro". En l'actualitat 16 localitats de la Franja imparteixen en les seves respectives escoles l'ensenyança del català. Durant el curs 87-88 es va incorporar a la llista Tamarit de Llittera, on han cursat estudis de català un total de 255 alumnes, d'un total de 400. Aquests escolars reben les classes fora de l'hora escolar i durant una hora al dia. La localitat de Tamarit malgrat ser un dels pobles on tradicionalment es parla més el català ha estat l'última a incorporar en les seves escoles la seva ensenyança. Això és a causa de la idea que hi ha a la població que allí es parla el "tamarit". A això s'hi afegeix el fet que l'Ajuntament de Tamarit es troba en mans del Partit Aragonès Regionalista, PAR, que s'ha oposat sistemàticament a l'ensenyança del català com a llengua de la Franja i en canvi s'ha mostrat sempre partidari de l'ensenyança de dialectes com el "tamarit".

Per altra banda, la zona de l'Alta Ribagorça aragonesa és on hi ha un major percentatge d'alumnes, amb el cent per cent que estudien el català. A part de la gran defensa que sempre ha existit en aquesta zona per l'estudi de la llengua catalana, considerada com a materna s'hi afegeix a això el fet que molts dels escolars de les poblacions aragoneses assisteixen a classe en col·legis o instituts dependents del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, ubicats a Vilaller o al Pont de Suert.

De les 16 poblacions de la Franja Aragonesa on actualment

s'imparteix el català, dotze han augmentat en el nombre d'alumnes que aprenen aquesta llengua. El percentatge més baix pel que fa a l'assistència d'alumnes a les aules de català s'ho endú la localitat de Favara, amb un 26 per cent del total d'escolars, a la qual segueix Nospasp amb un 35 per cent.

La ciutat de Fraga, és la que aglutina un major nombre d'estudiants del català amb 446, sobre un percentatge del 50 per cent de la totalitat d'escolars existents. Fraga malgrat que fou on va néixer el principal moviment per a l'ensenyança del català, també és on hi hagué més crítiques.

Hi ha més de mil empreses dedicades a la seguretat

El diputat d'AP en l'Assemblea de Madrid Alfredo Navarro ha presentat a la Càmera una proposició no de llei perquè s'insti al Govern de la nació a remetre al Congrés dels Diputats un projecte de llei que reguli les empreses privades de seguretat. Alfredo Navarro ha assenyalat que hi ha més de 1.100 empreses dedicades a la seguretat, que mouen centenars de milers de milions de pessetes l'any i, destacà que "no és possible que aquest factor continuï funcionant a base de decrets i ordres ministerials i, cal regular les seves competències, tenència d'armes, etc."

La pesseta s'integrarà a l'ECU l'any vinent

Carlos Solchaga, ministre espanyol d'Economia i Finances, va confirmar, davant el Comitè per la Unió Monetària d'Europa (CUME), que la pesseta s'incorporarà a l'ECU (unitat de compte europea) el mes de setembre del 1989. Solchaga va explicar que la incorporació de l'Estat espanyol al mecanisme de canvis del sistema monetari europeu (SME) serà posterior a l'entrada de la pesseta a la cistella de monedes de l'ECU.

La integració al sistema monetari europeu s'ha de fer, en opinió del ministre espanyol, "amb les màximes garanties d'èxit possibles i amb el mínim de traumatismes per a una economia com l'espanyola", que encara manté diferències en algunes magnituds macroeconòmiques davant les mitjanes comunitàries.

El ministre ha qualificat la decisió com a "transcendental" i va afirmar que alguns d'aquests problemes podrien ser resolts abans del que s'esperava amb un desenvolupament de la unió monetària per permetre un panorama més clar al final de la presidència espanyola de la Comunitat Econòmica Europea (CEE), en el primer semestre de 1989.

MÓN

El ministre de l'interior de Nicaragua pega un periodista

El 2 d'abril del 1988, Tomás Borge, Ministre de l'Interior va fer conduir al seu despatx privat, el Sr. José Castillo-Osejo, propietari de Ràdio Corporació (la radioemissora no governamental més important del país) i també Secretari de la Comissió Permanent de Drets humans. Una vegada en la seva presència, el Ministre Borge començà a pegar-li a la cara acusant-lo de estar agitant el poble. Cal dir que Ràdio Corporació havia transmès en els seus noticiaris, informacions sobre la vaga dels treballadors i les seves reclamacions.

Gravíssima situació de misèria del Tercer Món

Al Tercer Món, no només a Àfrica, la pobresa, la misèria, la penúria s'han agreujat en propor-

cions dramàtiques: entre 850 i 1000 milions d'infants, dones i homes viuen en la pobresa absoluta; 450 milions de persones pateixen fam de forma continuada, 40.000 infants moren de fam cada dia. La distància social no para de créixer entre el Nord i el Sud, on només el 20% de la població té accés als serveis de la salut necessaris, només una tercera part disposa d'aigua potable, i 250 milions han de vegetar en hàbitats indignes.

Pren possessió d'un càrrec al matí i el cessen a la tarda

L'enginyer Fernando Frediani ha batut tots els rècords de l'Administració argentina en estar-se només cinc hores com a gerent de l'empresa estatal Ferrocarriles Argentinos. Frediani va prendre possessió del càrrec a les deu del matí del 18 d'abril, però a les tres de la tarda del mateix dia, quan es disposava a donar les primeres ordres de la seva gestió, va rebre una petició des de les altes intencions del poder i va haver de renunciar al càrrec que acabava d'estrenar. La causa aparent va ser la seva filiació al peronisme, ja que el seu substitut ha estat un militant del partit radical.

Cloenda de l'Any Marià a l'Arquebisbat de Barcelona

La data assenyalada per Joan Pau II per cloure l'Any Marià, tal com ja es va donar a conèixer, és la del 15 d'agost d'enguany, solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu.

Amb tot, la Comissió Pontificia que vetlla des de Roma per la celebració d'aquest Any dedicat a Maria ha fet avinent que, en aquelles diòcesis on hi hagi motius pastorals que aconsellin una altra data de clausura —havent-li-ho sol·licitat prèviament—, l'estableixin en la data que les circumstàncies concretes demanin.

Doncs bé, en la nostra Arxidiòcesi de Barcelona, el dia 23 d'octubre d'aquest any serà celebrat el centenari de la coronació de la Mare de Déu de la Mercè, patrona principal de tot l'Arquebisbat. Per això, atesa la concessió feta per l'esmentada Comissió pontificia, he determinat que sigui aquesta la data per cloure entre nosaltres l'Any Marià.

D'aquesta manera quedarà establerta aquella significativa unitat de la pietat mariana que va portar els nostres avantpassats a posar-se, ara fa un segle, sota la maternal protecció de Maria en la seva advocació de la Mercè. En efecte, per Ella el Senyor concedeix als qui viuen sota qualsevol esclavatge la veritable llibertat dels fills de Déu, i Ella és la que ens ha portat a nosaltres a viure aquest Any marià, posant-nos sota la seva protecció en el pelegrinatge de la fe.

Oportunament es donaran a conèixer els actes que hauran de donar particular relleu eclesial i marià a la data tan significativa del 23 d'octubre vinent.

Que la Mare del Redemptor, que ens ha acompanyat en aquest any de gràcia, vulgui ajudar-nos, singularment en l'avinancesa de la celebració de la cloenda de l'Any Marià, a fer-nos dignes de les promeses del seu Fill.

Barcelona, 5 de juliol de 1988

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

AVISOS I COMUNICATS

Associació d'Amics de l'Orgue, de Sitges.—Cicle de Concerts "Els orgues de Catalunya". Dia 16 de juliol: P. Robert de la Riba (orgue). Dissabte, 23 de juliol: Jordi Figueras (orgue), Francesc Castillo (oboè). Dissabte 6 d'agost: Joan Casals (orgue), Jordi Reguant (clavèci). Dissabte, 20 d'agost: Jesús Martín (orgue). Lloc: Església Parroquial de Sitges. Hora: Tots els concerts començaran puntualment a les 22.30 h.

VIC

La Gleba. Casa Diocesana d'Espiritualitat.—TANDES D'EXERCICIS ESPIRITUALS, per a matrimonis i persones soles, del 9 al 13 d'agost. Director: Mn. Andreu Roca. Per a sacerdots: del 29 d'agost al 3 de setembre. Director: Mn. Joan Enric Vives i Sicília. Per inscripcions: Tel. 857 04 54.

GIRONA

Curset de Cristiandat a Girona.—Se celebrarà del 28 al 31 de juliol, a la casa d'Espiritualitat de Banyoles. Tothom hi és invitat. Reserveu-vos uns dies de les vostres vacances per estar amb

Crist i els germans.

ULTREIA INTERNACIONAL. Trobada Internacional de famílies Cristianes.—Se celebrarà el dissabte, dia 6 d'agost, a les 10 del vespre, al Col·legi de les Franceses, de Lloret de Mar. Aquesta TROBADA és oberta a tots els cristians de casa nostra i a tots els qui han vingut d'altres contrades a passar dies entre nosaltres; compartirem la nostra fe i ens estimularem en el seguiment del Crist.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Es crearà una comissió per reintegrar a l'Església, els seguidors de l'arquebisbe cismàtic

El Papa afirma que la idea de "tradició" de Lefèbvre és incompleta i contradictòria

Cinc dies després del Cisma provocat per monsenyor Marcel Lefèbvre, Joan Pau II va firmar un document —petita encíclica amb caràcter de "lletres apostòliques motu proprio"— adreçat a tots els bisbes del món. Sens dubte indica la importància que el Papa ha donat a aquest trist afer.

El document firmat pel Papa s'obre amb una espècie de petita història del cisma lefebvrià, recordant "la comprensió fins el límit possible" que la seu apostòlica ha dedicat a l'arquebisbe francès. Explica que l'aflicció sentida pel Papa és la mateixa tant si es tracta d'un petit nombre de persones com de moltíssimes, ja que "cada persona és cridada per Déu per si mateixa i ha estat rescatada amb la sang de Crist". Després el document invita a una reflexió entorn els esdeveniments. Diu que el cisma

ma significa sempre un atemptat contra "la successió apostòlica", és a dir, l'obediència que tots els fidels debem al col·legi fundat per Crist amb els apòstols sota la presidència de Pere, avui representat pels bisbes en obediència amb el Papa.

Després entra a fons en l'anàlisi de "l'arrel d'aquest fet cismàtic" que es troba segons el Papa en una "incompleta i contradictòria idea de la tradició". El Papa explica que la tradició per als creients no és una cosa morta, sinó quelcom, que d'acord amb el Concili Vaticà II ens uneix amb les ensenyances dels segles passats i ens enllaça a tots en una gran família. La noció de Lefèbvre pel que fa a la tradició és, a més, contradictòria perquè "s'oposa al magisteri universal de l'Església, que està presidida pel Bisbe de Roma dins del Col·legi Episcopal". I per tant ningú que respecti la tradició pot trencar amb aquesta comunitat de família eclesial.

El document passa després a analitzar alguns aspectes, el primer dels quals està dedicat als bisbes: A ells correspon explicar als fidels la connexió de tots nosaltres dins d'aquesta família creient, "evitant interpretacions equivocades i aplicacions arbitràries i abusives en matèria doctrinal, litúrgica, disciplinar". Encarrega als bisbes que tinguin cura de la doctrina en el sí de l'Església, i expliquin "la bellesa que significa la

unitat en la diversitat, mitjançant una sintonia que sota l'impuls de l'Esperit Sant, ens du a tots des de la terra fins a la família completa en el cel".

La reflexió després s'adreça als teòlegs i experts en ciències eclesiàstiques, als quals demana "que posin en bona llum la continuïtat del Concili Vaticà II amb la tradició anterior, especialment en els punts de doctrina que a causa de la seva novetat poden ser mal entesos per alguns sectors de l'Església".

Seguidors de Lefèbvre

L'última part de la reflexió l'adreça el Papa als seguidors de Lefèbvre, "units d'alguna manera al moviment de l'arquebisbe", demanant-los que s'examinin a si mateixos i mai trenquin la seva unitat amb el vicari de Crist, realitzant una adhesió a un cisma que significa "una ofensa greu a Déu i porta al mateix temps la ruptura amb la família eclesial".

Adverteix que aquesta crida s'adreça no solament als bisbes consagrats per Lefèbvre, sinó a tots aquells que d'alguna manera puguin vincular-se al cisma.

Amb l'objecte de donar un sentit pràctic a aquestes reflexions, el Papa comunica l'establiment d'una comissió "que tingui l'encàrrec de col·laborar amb els bisbes i els organismes de la cúria romana per aconseguir la plena comunió eclesial dels sacerdots, seminaristes, religiosos, religioses i fidels que d'alguna manera estiguessen units fins en aquest moment al moviment de monsenyor Lefèbvre, amb objecte que tornin altra vegada a unir-se amb l'Església romana dins, diu, "del protocol firmat el 5 de maig pel cardenal Ratzinger amb el mateix monsenyor Lefèbvre, "document en el qual el bisbe cismàtic s'havia compromès a resoldre les seves diferències amb Roma mitjançant les condicions que uns i altres havien aprovat. Aquesta comissió tindrà com a president un cardenal i disposarà de suficients experts per respectar la tradició litúrgica desitjada per algun dels seguidors de Lefèbvre i al mateix temps les disposicions emanades del Concili Vaticà fins els nostres dies.

Fins aquí el document que ha impactat a tot el món catòlic i del qual ja se n'han fet valoracions molt positives.

Amb el Papa concelebraren el cardenal Antonio Maria Javierre i l'arquebisbe de Valladolid, monsenyor José Delgado Baeza, i el ministre general dels trinitaris, José Gamarra Mayor, així com el cardenal Hamer, prefecte de la Congregació Episcopal Nord-americana, monsenyor John L. May, arquebisbe de Saint Louis.

El Govern espanyol es va fer representar per una missió presidida pel nostre ambaixador davant la Santa Seu, Jesús Ezquerro i de la qual formaven part el director general per als Afers Religiosos del Ministeri de Justícia, Zalaicaín i el del Ministeri d'Afers Exteriors per a Relacions amb la Santa Seu, Ibáñez Martín. La delegació oficial del Govern francès la presidia el ministre d'Afers Exteriors, Roland Dumas.

"El Pare Rojas"

L'homília la va pronunciar el Sant Pare alternant paràgrafs en italià, espanyol, francès i anglès. En referir-se a San Simón de Rojas digué: "Va donar ple sentit a la seva vida i com a sacerdot en la contemplació del Misteri de Déu Amor. Fidel al carisma redemptor

Canonitzats per Joan Pau II a la Plaça de Sant Pere de Roma davant de milers de pelegrins

Dos nous sants, un espanyol, Simón Rojas i una francesa, Rosa F. Duchesne

El diumenge, dia 3 de juliol, Joan Pau II va ampliar el santoral universal de l'Església incorporant-li el religiós trinitari espanyol fra Simón de Rojas i a la religiosa francesa del Sagrat Cor, Rosa Filipina Duchesne. El solemne acte de canonització es va desenvolupar a la plaça de Sant Pere de Roma, en presència d'alguns milers de pelegrins.

i misericordiós del seu orde, el pare Rojas", com era anomenat familiarment pel poble, fou molt sensible a tota mena de necessitats del proïsme, especialment dels més pobres i marginats així com dels cristians captius a causa de la seva fe. Els pobres, per la seva part, veien en ell el seu protector, defensor i pare. Veien en ell tanta senzillesa i tan palpable testimoni de pobresa, que el miraven com a un d'ells totalment assimilat a les seves penes i necessitats. Treballà incansablement perquè la Congregació d'Esclaus del Dolcíssim Nom de Maria, per ell fundada, intensifiqués cada vegada més la seva projecció caritativo-social. Els seus membres, que eren seglars en la seva majoria, es comprometien a compartir els propis béns i ajudar els pobres".

També va voler el Papa, ara que l'any marí s'encamina vers les seves últimes setmanes, destacar el singularíssim amor del nou sant a la Mare de Déu. "Es per nosaltres —va dir— un model proper i providencial de vida mariana... La providència ha disposat que la seva canonització sigui l'última d'aquest any marí. Es com si ens demanés i insistís perquè acollim amb goig i reconeixement el missatge que tantes vegades va repe-

tir el nou sant: no voler fer ni pensar cap cosa que no sigui un obsequi de Nostra Senyora".

Mare exemplar

En referir-se a la nova santa Rosa Filipina Duchesne —morta a Saint Charles a l'estat nord-americà de Missouri l'any 1852 i beatificada per Pius XII l'any 1940— Joan Pau II va destacar

que "havia abandonat el confort de la seva pròpia cultura i de la seva llengua per servir Crist en el Nou Món" i la va definir com una autèntica pionera del lliurament a la promoció dels indígenes.

"Va donar generosament —va afirmar el Pontífex— els trenta quatre últims anys de la seva vida, en aquella regió de l'oest a favor de l'educació dels més pobres i de les

famílies menys afavorides. Va arribar a fer una fructuosa temptativa d'apostolat en mig dels indis. Malgrat la barrera de la llengua, va aportar a través del seu ésser i del seu comportament quelcom de la tendresa de Déu per aquelles pobres persones. Els massa insuficients recursos que aconseguia recollir eren repartits immediatament. Hauria desitjat que els rics s'haguessin obert més generosament, vivint amb major senzillesa. El compromís radical de la mare Duchesne davant els pobres i els marginats continua sent una font viva d'inspiració per a la seva pròpia congregació, com per a totes les religioses actuals. El seu exemple és vàlid per a tots els deixebles de Crist, especialment per aquells que viuen a les regions opulentes del món.

En finalitzar la missa, ja des de la finestra del seu despatx privat, el Papa va saludar novament en castellà tots els espanyols presents, els religiosos i religioses de l'orde trinitari procedents de diversos països d'Europa, Amèrica i Àsia.

El sant Pare presidí la canonització, la primera cerimònia després del cisma de Marcel Lefèbvre.

PERE PLANAS CASALS

API

- Gestió i domentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
 - Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
 - Hipoteques
- C. BALMES 124, 2n. 2a.
Tel. 215 77 72
08008 BARCELONA

VATICÀ DIA A DIA

Trobadra per ultimar el viatge del Papa a Compostel·la

L'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, monsenyor Antonio Rouco Varela, i el secretari de la Conferència Episcopal, Agustín García-Gascó, es van reunir amb

alts càrrecs del Vaticà per ultimar el viatge del Papa, a Santiago de Compostel·la l'agost del 1989.

En una conferència pronunciada a l'Ateneu de Madrid, monsenyor Rouco assenyalà que el pelegrinatge del Papa a aquesta ciutat començarà el dia 19 d'agost el migdia i acabarà el migdia de l'endemà, quan es traslladarà a Covadonga i Oviedo. Entre els actes previstos a Santiago es troba una activitat cultural-religiosa a la plaça del Obradoiro, amb possible instal·lació de pantalles de televisió per tota la ciutat i, una missa al Monte del Gozo, a uns trenta quilòmetres de la localitat.

"S'intentarà que els joves pelegrins a peu des de Puente la Reina (Navarra) fins el Monte del Gozo", digué l'arquebisbe, el qual calcula en diversos centenars de milers de joves els que aniran a Santiago en aquesta jornada.

Ildefonso Trujillo, director general de l'IEME

En la VI Assemblea General de l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEIME) ha resultat elegit com a nou director general Ildefonso Trujillo López, de quaranta vuit anys. Ildefonso Trujillo, sacerdot de la diòcesi de Plasència, ha treballat durant catorze anys a Zimbabwe: actualment era rector del seminari de Missions.

Projecte per reestructurar la diòcesi de Sao Paulo del Brasil

S'ha suscitat un viu debat a la diòcesi de Sao Paulo del Brasil sobre el projecte de la reestructuració d'aquesta diòcesi, una de les més grans del món. La idea, omentament volguda i fomentada pel Vaticà, consisteix en dividir el territori de la ciutat en diverses diòcesis, projecte que ha inquietat i no és acceptat per milers de catòlics, favorables al cardenal Arns, arquebisbe de Sao Paulo, perquè opinen que és una maniobra de la

Santa Seu que pretén controlar l'acció dels nous bisbes que s'anomenarien, més conservadors, i neutralitzar així l'acció del cardenal Arns, considerat més avançat.

Càrrecs dels nous cardenals

Recentment la Secretaria d'Estat del Vaticà ha comunicat el lloc assignat als nous cardenals: per renúncia del cardenal Maller passa Martínez Somalo a presidir la Congregació de Sagraments i Culte Diví; Silvestrini substitueix Sabbatini en el Tribunal Suprem, anomenat Assignatura Apostòlica; Felici succeeix a Palazini en la Congregació dels Sants; i Javier-

re, Stickler en la Biblioteca i Arxiu del Vaticà.

El Papa publicarà un document sobre la dona

Joan Pau II està preparant un document sobre la condició femenina, que veurà la llum probablement les últimes setmanes d'aquest mes de juliol.

El paper de la Mare de Déu en la història de la salvació, la missió de la dona en la societat i en l'Església, la religiositat popular i les aparicions de la Mare de Déu seran alguns dels punts del document, elaborat amb motiu de l'Any Maria.

Possible viatge de Joan Pau II a Hongria

La notícia de negociacions sobre un viatge pontifici a Hongria la va donar a conèixer el bisbe de la diòcesi Hongaresa de Csanad, Endre Gyulay, que en unes declaracions a la premsa austriaca, va manifestar que l'episcopat del seu país treballa en aquest sentit. Per la seva part el cardenal Cásaroli, Secretari d'Estat del Vaticà, manifestà que "d'això no se'n parla oficialment, però que el nunci Colasuonno va estar a Budapest". L'obertura de relacions diplomàtiques de la Santa Seu amb el govern polonès—fet que pot ser una realitat el pròxim octubre—aceleraria els preparatius d'aquesta visita del Papa a Hongria.

Sudan i Etiòpia continuen sent terres de guerra i fam. El poble continua sofrint i morint. Els intents de diàleg i mediació han fracassat sempre. En la fotografia el papa Joan Pau II rep el primer ministre sudanès, Sadiq el Mahdi. Per part d'aquest no es veu cap voluntat política per resoldre el problema del país.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOAQUIM AREGALL PUIG
Villa Marista
Apdo. 106 CHOSICA
LIMA - PERÚ 10.530.- Ptes.

RAMON MINGUELL
Ap. aereo 265 Ancianato
QUIBDO
COLOMBIA 10.530.- ptes.

M. Mª ANGELS VALIOS BLANCO
Apartado aereo 20012
CALI VALLE
COLOMBIA 10.530.- ptes.

TERESA TRIBO PLANES
3620 Comandante Fontana
FORMOSA
ARGENTINA 10.530.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Súccursal n°
N° compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

MADRID

Una actitud de confiança

El document dels superiors de religiosos i religioses espanyols és, em sembla, un document exemplar i doblement exemplar en aquesta hora. Sobre l'Església espanyola s'ha anat estenent des de fa mesos el vel de la desconfiança. Fets, que eren objectivament marginals i que, malgrat que fossin discutibles i dolorosos, en tot cas, no passaven de secundaris, es magnificaven i es convertien en armes llancivols contra l'episcopat —i indirectament contra la Santa Seu— i sobre d'ells es construïa tota una teoria d'"involució", de "fre", de "marxa enrera" que, encara que pogués tenir certes aparences de certa, estava molt lluny de basar-se en una espècie de "pla romà per emmordassar la renovació".

El que és cert és que aquest clima de desconfiança ha calat en les ànimes, en grandíssims sectors de l'Església, que ja no saben mirar la seva Jerarquia si no és amb recel, gairebé com si es tractés d'enemics. I és massa evident que una Església no es construeix així.

Hom arriba a pensar si fins i tot aquest clima tan desbaratat que en aquest moment ha sorgit a l'Església no acabarà sent una benedicció de Déu perquè alguns descobreixin que tots estem d'acord que cal continuar la reforma promoguda pel Concili, però que cal fer-la amb un pols sobirà, que les renovacions no es fan jugant, ni a estrebades, ni amb gestos molt "audaços" que acaben per desgràcia provocant moltes vegades el cop de culata de retrocessos com el que acabem de viure. L'Església és una gran comunitat que ha d'avançar unida. Són els bisbes, i sobretot el Papa, els cridats a mesurar aquest "ritme" d'avenç. Veure involucionismes on no es fa el nostre caprici, ni és eclesial, ni intel·ligent.

J.L. MARTIN DESCALZO

"No hi ha cap involució o desig de frenar la renovació exigida pel Concili", diuen els representants de la Confer Masculina i Femenina

Cap mena de tensió entre els bisbes i els superiors religiosos

MADRID.— El recent document de la Comissió Episcopal per a la doctrina de la fe sobre la situació doctrinal i teològica a Espanya no ha produït, com han dit alguns, cap mena de tensió entre els bisbes i els superiors religiosos. Així ho afirma el text que reproduïm tot seguit.

"Reunits en Comissió Conjunta Ordinària, les Juntes de Govern de les Confer Masculina i Femenina, hem pogut sentir un ampli informe de la reunió Bisbes-Confer els passats dies 24 i 25 de maig.

Hem tingut també present el document enriquit per les aportacions que sorgiren del diàleg Bisbes-Superiors Majors, i després de reflexionar sobre això, hem donat un vot de confiança a la nostra Comissió Permanent per tal que expressi públicament el nostre sentir.

La Comissió Permanent, en compliment de l'encàrrec rebut, presenta la següent declaració:

1) Compartim la preocupació pastoral i la perspectiva des de la qual els

nostres pastors han ofert l'informe de la situació doctrinal de l'Església a Espanya.

2) Els religiosos i religioses, en clima de fe i de confiança, ens obrim al diàleg per contribuir al discerniment que "busca la comunió en la veritat", com expressen els bisbes. Volem, amb tot el poble de Déu, promoure camins de clarificació i renovació de la teologia per evangelitzar millor una societat fortament secularitzada.

3) Desitgem també que el diàleg es realitzi en les Esglésies Particulars de manera que es busquin solucions per millorar les nostres Catequesis, predicacions i pràctiques eclesials. Així es propiciarà una millor formació que

impulsi a la unitat i fraternitat. Aquesta unitat és el desig del Senyor Jesús i és el testimoni que cal que donem per fer creïble el nostre anunci.

4) Manifestem que el clima de la trobada Bisbes-Proprials de cap manera fa sospitar una involució o desig de frenar la renovació exigida pel Concili. Més aviat es tracta d'impulsar una autèntica i serena renovació que ajudi i animi el discerniment per a un millor i autèntic servei de comunió.

5) Desitgem, amb profunda vivència eclesial, promoure una actitud d'unitat que afavoreixi la confiança vers els que tenen la responsabilitat primera en la promoció de la fe. La història demostra que solament units als Pastors amb esperit de diàleg constructiu i d'amor s'ha treballat amb eficàcia per establir i animar els valors de la bona notícia.

6) Expressem el nostre desacord amb les manifestacions d'alguns mitjans de Comunicació Social, de tendència laïcista, que des d'una privilegiada plataforma soscaven els valors evangèlics.

7) En aquest moment històric que vivim en l'Església i a Espanya, manifestem la nostra esperança que el treball que uneixi els esforços de tots, ens portarà a una societat més justa."

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

COL·LECCIÓ Quaderns Pastoral del 1972 a 1986, completa i nous 20.000 pts. Tel. 424 68 06.

ESTUDIANT amb les assignatures aprovades per despatxar a l'estiu. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

JOVE busca relació amb fins matrimonials. Tel. 237 19 25 nit.

PINTOR repassos, pressupostos segons preparació. Tel. 386 24 99.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58

MATRIMONI per masoveria d'una finca prop de Barcelona. Imprescindible referències. Tel. 417 70 84.

NECESSITEM noi per la tarda, amb cotxe i nocions d'HiFi. Truqueu a Sra. Roser de 8 a 11 matins. T. 253 84 12.

LOGOPEDA desitja conèixer Sr. culte situat 50 a 55 anys amb fins matrimonials. Tel. 203 46 93 de 10 a 11 nit.

RESPONSABLE de magatzem amb coneixements administratius treball fix tot l'any. No importa edat ni experiència però sí estar treballant actualment i gaudir de bona memòria i capacitat organitzadora. Sou interessant. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

URGEIX família que li agradin els infants i preferiblement que resideixi en un poble, per tenir cura durant temps indefinit i sense ànims de lucre a 2 infants de 9 i 10 anys, degut a problemes familiars. Es pagarà manutenció, educació, roba, etc. Escriu a l'apartat de correus, 291 de Barcelona.

JOVE de 32 anys busca relacionar-se amb noia de 25 a 35 anys, catòlica, no importa situació econòmica o cultural. Fins matrimonials. Jaume Illamola. Major, 16 - 08550 Balenyà.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

VALENTINE
La pintura ideal

PELEGRINATGE A MEDJUGORJE Iugoslàvia

Dies: Del 17 al 26 d'agost.
Preu: 67.000 pessetes.

Visita al turó de les aparicions, via crucis pel camí del Krizevak i participació als actes litúrgics. En ruta es visitarà Niza, Milà, Padua, Venècia, Zàgreb, el Park de Plitvinko, Monstar, Dubrou-nich, Split, Zadar, Rijeka...
Es projectarà el video sobre els fets.

INFORMACIÓ I RESERVES:

Vilafranca del Penedès: Tel. 892 25 44.
Ordal: Restaurant La Vinya: Tel. 890 43 91.
Tel. 890 45 02.

Cal el passaport.
Direcció tècnica: Internacional Gavà.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

URGELL

Els dies 22 i 23 de juliol se celebren actes commemoratius

La batalla del Valadredo, testimoni de la fe i de l'heroisme del Dr. Tarrés

TÍRVIA.— Un grup de supervivents de l'esmentada batalla que cada any commemora aquells tràgics fets, organitza la celebració del cinquantè aniversari.

El grup es va formar per iniciativa de Alfonso Soros, i d'alguns amics seus, que, amb ell, varen prestar servei a les Brigades Mixtes 133 i 143 de l'Exèrcit de la República.

Els actes que se celebraran són els següents:

Una conducta santa i heroica

Dia 22 de juliol: a les 12 hores, missa al peu de la creu que tenen instal·lada a mig faldar de la muntanya, en sufragi

dels difunts haguts en aquells combats. A continuació un lleuger refrigeri i ascensió al turó per resar-hi unes oracions en memòria del Dr. Tarrés, en el lloc exacte on muntà ja el seu famós lloc de Socors i observà aquella conducta tan santa i heroica en qualitat de metge que fou del 1r. batalló de la Brigada Mixta 133.

Dia 23 de juliol: A les 12, missa concelebrada a l'Església Parroquial de Tírvia, amb presidència oferta al Sr. Bisbe de la Seu d'Urgell, en sufragi de tots els difunts de la Guerra Civil Espanyola al Pallars Sobirà.

Acte de germanat

Els ajuntaments de Llabor-

si i Tírvia col·laboraran en tots aquests actes, a més a més, d'organitzar d'altres que els complementen, els quals són una exposició d'objectes bèl·lics trobats en els camps de batalla i un cicle de conferències sobre la Guerra Civil en aquells paratges. També col·labora la Comissió Pro-beatificació del Dr. Tarrés, de l'Arquebisbat de Barcelona.

Són invitats a aquests actes totes les persones que ho desitgin; tinguin o no relació directa amb els fets a commemorar: essent especialment desitjable la presència de supervivents de l'altra banda, amb objecte que la celebració constitueixi un autèntic acte de germanat i reconciliació.

La batalla de Valadredo haurà estat una de les més terribles de la guerra... He treballat constantment... Com he sentit la mort dels meus amics!... Quantes coses he viscut en aquestes hores tràgiques! ...Déu meu, des del fons

de la meua ànima us dono gràcies per haver-me salvat de tants i tants perills! i des del fons del meu cor us prometo treballar fins a donar la vida per la salvació de la meua Pàtria". (Diari de guerra - 24 juliol 1938)

Jornada Diocesana

Retrobament, col·laboració i festa

LA SEU D'URGELL.— La Vicaria de pastoral, com a cloenda de curs, ha volgut aplegar en una trobada general tots els grups que en les parròquies del Bisbat han treballat sobre el tema general "La parròquia avui", s'hi han ajuntat també els catequistes i així la diada ha tingut caràcter de Jornada Diocesana.

Obrí la trobada el Sr. Bisbe subratllant els valors del retrobament i de la unitat particularment en el món rural: "el món rural sense el retrobament aboca al defalliment", digué el Bisbe. Per això vol institucionalitzar la diada diocesana i ampliar l'assistència: "Avui som 250, hauriem de ser 500".

Quatre preveres van presentar les conclusions sobre els temes debatuts en els grups i objecte d'una enquesta sobre la Parròquia avui: comunitat profètica, litúrgica, missionera i els aspectes organitzatius. El realisme caracteritza les conclusions

de les ponències, que esmenten els projectes de l'Assemblea del 1981.

Delegats diocesans i persones qualificades en diversos treballs pastorals van presentar les seves experiències i projectes.

Al migdia el Bisbe, amb 30 preveres —una tercera part del clergat amb cura pastoral al Bisbat—, amb una participació viva i pluralista de l'assemblea, presidí l'Eucaristia. Cal destacar la presentació d'ofrenes per la seva simbologia: aigua de Ribes de Freser, fruita de la Plana d'Urgell, productes industrials de La Segarra, formatge de les comarques de muntanya, un esquí de l'Aran, etc. En l'homília el bisbe agrai el treball dels seglars en la diòcesi i exhortà els presents a la participació generosa en el treball pastoral i a la conversió personal. La Jornada acabà amb una festa animada pel grup "La Salseta de la Conca".

ANTONI MIRABET

Més compromís en la col·laboració eclesial, en un ambient de joia, és el resultat de la jornada diocesana celebrada a la capital del bisbat.

60 anys de les Filles de Maria a La Pobla

LA POBLA DE SEGUR.— Els passats dies 18 i 19 de juny se celebraren una sèrie d'actes destinats a homenatjar a les religioses Missioneres Filles del Cor de Maria, en el setantè aniversari de la seva arribada a aquesta ciutat del Pallars Jussà, i d'entre els quals cal destacar la inauguració que es va fer d'un carrer amb el nom de "Mare Güell".

Aquests actes tingueren el seu major esplendor, el matí del dia 19, amb la celebració d'una solemne missa d'acció de gràcies a l'Església Parroquial, concelebrada pel Dr. Vilardell, Vicari General de la Diòcesi d'Urgell amb el rector de la Pobla mossèn Josep Amiel i d'altres sacerdots de la comarca. Va pronunciar l'homília, el P. José Maria Solé Romà, missioner claretí i vice-postulador de la causa de la beatificació de la Mare Güell i Puig, fundadora l'any 1899 a Cervera, de l'Institut de les religioses Missioneres Filles del Cor de Maria, conegudes també com a les "Monjas de la Vela", així com la seva abnegada i humanitària tasca, durant els seus setanta anys de presència a La Pobla de Segur.

Acabat l'ofici religiós, en els voltants de la residència "Verge de Ribera" continuaren els actes, amb la inauguració per la Superiora General, del carrer dedicat a la Mare Güell emotiu gest de La Pobla de Segur per a la memòria venerada de la fundadora i a la qual continuà la sessió d'homenatge a les Missioneres Filles del Cor de Maria, amb la intervenció en la tribuna pública dels senyors Lorenzo Sánchez Vilanova, historiador, de l'Alcalde de Cervera Sr. Salat i de l'Alcalde de La Pobla i diputat al Parlament de Catalunya, Sr. Xavier Bada Amatller.

Tots ponderaren amb paraula eloqüent i molt apropiada el sentit de la commemoració, l'acció continuada de les Missioneres Filles del Cor de Maria, en la seva missió de vetlla dels malalts, d'atenció als ancians i persones desamparades en un admirable exemple de lliurament al proïsme, de caritat cristiana i de vocació profunda.

El públic assistent fou nombrós i seguí amb gran interès els actes d'homenatge dedicats tant a la memòria de la Mare Güell, com de les seves religioses les Missioneres Filles del Cor de Maria, en una jornada que es recordarà molt de temps pel seu profund contingut humà i espiritual.

LORENZO SANCHEZ VILANOVA

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

TARRAGONA

S'ha reiniciat a la Diòcesi el Moviment Obrer Adult Cristià

GOAC: Un moviment que pretén formar militants cristians en el món del treball

TARRAGONA.— S'ha reiniciat fa poc a la Diòcesi el Moviment Obrer Adult Cristià. Tres grups, amb un total de 20 persones van entrar oficialment al Moviment de la GOAC de Catalunya. No és un moviment nou. Va néixer cap a la fi dels anys 40 amb el nom de HOAC: Hermandad Obrera de Acción Católica.

Aquest moviment no ha arribat a desaparèixer mai del tot, però quan els anys 60 es va donar la crisi dels moviments especialitzats, va quedar esmortuït com a Moviment i ara torna a renéixer amb nova pujança i a Catalunya s'ha estructurat com a Moviment autònom amb el nom de GOAC encara que mantingui una forta vinculació amb el Moviment de l'Estat Espanyol i fins i tot una certa dependència. No s'ha volgut canviar el nom, encara que avui es parli menys d'Acció Catòlica per la força històrica que aquest nom tenia al nostre país.

El fundador d'aquest moviment va ser un català extraordinari, de nom Guillem Roviera. Aquest va trobar al seu temps bona ajuda en els consiliaris Eugenio Merino i Tomás Malagón. Hi hagué moltes altres persones que van fer molt seu el moviment i van lluitar fortament des de les seves files, en uns temps que no eren massa propicis per a dir les grans veritats. El periòdic "TU" deia les coses clares i va ser prohibit.

Món Obrer i anàlisi crítica de la societat

Aquest va ser suplert d'alguna manera pel Boletín de la HOAC, que deia també les coses pel seu

"No vol ser un grup de pressió ni una força enfrontada a altres forces que estan lluitant en el món del treball. Al contrari, vol ser el que és l'Evangeli, ferment de veritat i de justícia, comproment-se ells també amb els altres, en la transformació del nostre món per camins de major justícia i un major respecte a la dignitat i als drets de l'home."

nom, encara que figurés com a òrgan intern del Moviment. Actualment, des de fa uns anys, es publica la revista quinzenal "NOTICIAS OBRERAS", que és sens dubte la millor revista que es publica a l'Estat Espanyol sobre informació de la problemàtica del món obrer i anàlisi crítica de la societat. És una revista imparcial, no vinculada a cap partit ni a cap sindicat i no mediatitzada, per

tant, per cap ideologia concreta. Les dues fidelitats indeclinables a la classe obrera i a l'Evangeli, que són també les dues fidelitats de la GOAC, formen el marc en el qual es mou la seva informació.

I potser ja és hora que parlem de la nostra GOAC i de l'acte que es va celebrar a Bonavista. La GOAC va renéixer fa dos anys a la nostra Diòcesi, gràcies a l'impuls que li van donar des del primer

moment el P. Francesc Xammar, i els dos sacerdots obrers del nostre bisbat: Agustí Ayats i Francesc Viñas. Es van iniciar gairebé simultàniament quatre grups: Torreforta, Bonavista, Floresta i Camp Clar. La Comissió Nacional de Catalunya es va comprometre a acompanyar-nos en la iniciació i en bona part gràcies al seu esforç i a la seva constància tres equips van entrar ja oficialment a la GOAC i

amb aquest acte la nostra diòcesi quedava oficialment incorporada al Moviment. Aquest no pretén altra cosa que formar militants cristians en el món del treball. No pretén ser en absolut un grup de pressió ni una força enfrontada a altres forces que estan lluitant en el món del treball. Al contrari, vol ser el que és l'Evangeli, ferment de veritat i de justícia dins el món del treball comproment-se ells també amb els altres, sempre colze a colze amb els altres i a partir de les seves instàncies, en la transformació del nostre món per camins de major justícia i un major respecte a la dignitat i als drets de l'home. Això és el que pretén la GOAC: formar humanament, cristianament i socialment uns homes i unes dones del món del treball perquè siguin conscients del camí a seguir, i a la vegada comunicar-los el coratge i l'embranchada necessaris per a comprometre's seriosament en la transformació del món.

L'acte del dissabte passat va consistir pràcticament en una Missa, una Missa viscuda profundament i amb solidaritat amb el Moviment de tot Catalunya. Ens van acompanyar un bon grup de militants d'altres indrets, sobretot de Barcelona i Lleida. En aquesta celebració els nous militants van fer la seva presentació i la Comissió Nacional els va donar la benvinguda dins el Moviment.

Esperem que el Moviment vagi creixent a la nostra Diòcesi. De moment hi ha dos equips més que estan en iniciació i esperem que en naixeran d'altres. L'arbre que estava en hivernada ha tornat a rebrotar. Al·leluia.

RICARD CABRE
Delegat Diocesà de Pastoral social

Les dones d'Acció Catòlica revisaren les activitats del curs passat

TARRAGONA.— El propassat dia 21 de juny i en el local del carrer Armanyà tingué lloc la cloenda del curs 87-88 amb l'assistència d'una cinquantena de dones d'Acció Catòlica de les quatre Parròquies de la ciutat de Tarragona en les quals aquest Moviment hi participa activament. Hi eren presents els Consiliaris presidits per Mossèn Martí Aixalà, Consiliari Diocesà.

En primer lloc Mossèn Rué com a Delegat del Secretariat del Moviment d'Adults ens parlà de l'instrument de treball que pel proper curs se'n demanarà com a resposta al document sobre el Sínode dels laics. Després, les responsables de cada Parròquia van fer una revisió de la seva actuació durant el curs exposant els seus problemes i suggeriments pel futur.

Mossèn Martí donà a continuació orientacions aclarint idees per continuar perfeccionant la Revisió de Vida que al Moviment ha escollit com a mètode de treball.

La trobada es continuà compartint un berenar amb intercanvi d'impressions i desitjant-nos un bon estiu per poder reprendre les tasques apostòliques amb tota il·lusió pel curs vinent.

LLANES ARDILLA

Orientació de punt. Jerseis d'encàrrec. Teixits de batista brodada i organdí.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília.
Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

FETS I CRITERIS

"Glasnost" entre Roma i Moscú

Fa un mes escrivia sobre la importància que el Papa Joan Pau II va concedir a les celebracions del Mil·lenari del cristianisme a Rússia, quan hi va enviar una delegació oficial presidida pel cardenal Casaroli, acompanyat d'altres cardenals.

La importància de la participació de l'Església catòlica en aquella celebració no pot pas mesurar-se únicament pel nombre i qualitat de les persones ni per les notícies que ha donat a conèixer la premsa.

La premsa ha remarcat la trobada històrica del cardenal Casaroli i el Secretari General, Gorbachev. Crec, però, que aquesta visita del cardenal Casaroli ha de mesurar-se principalment pel discurs que el cardenal va pronunciar el dia 10 de juny a l'acte públic que va tenir lloc al teatre "Bolshoi" de Moscú, en presència dels membres de l'Església ortodoxa russa, de les autoritats de l'Estat i dels representants d'altres organitzacions Internacionals.

Començo per dir que aquest discurs és ell mateix un model de transparència. Hi ha uns punts que mereixen ser citats:

En primer lloc, una afirmació molt clara que fa el cardenal Casaroli: "El fet religiós, diu, i en particular el fet del cristianisme, s'imposa a l'atenció de l'historiador, sense que pugui evitar-ho i ni pot ser descurat per ningú que tingui responsabilitat en la vida quotidiana dels pobles". I afegeix: "el realisme de l'home d'Estat ho exigeix, i el respecte de l'home ho demana".

Fa pocs anys aquest llenguatge no hauria estat admès, a Moscú, ni en una conversa privada. Més endavant el cardenal Casaroli expressa els seus sentiments de satisfacció i de confiança perquè, en ocasió de les celebracions del Mil·lenari del cristianisme a Rússia, l'Estat havia donat reconeixement públic i positiu al lloc i al paper de l'Església russa en la societat nascuda de la revolució d'octubre de 1917.

El cardenal també deia que era d'esperar que un nou aire animaria el conjunt de les relacions de l'Estat soviètic amb la religió, en general. Finalment el cardenal Casaroli va gosar interpretar un desig en el sentit que amb les noves perspectives obertes, l'Església ortodoxa russa, les altres Comunitats religioses de l'URSS i també aquelles que estan amb plena comunió amb Roma, puguin acomplir la seva activitat espiritual i la seva col·laboració a la societat soviètica.

Vaig visitar, ja fa uns anys, el 1976 i el 1978, enviat pel Papa Pau VI el patriarcat ortodox de Moscú. Ara puc dir amb molt de fonament que aquest discurs del cardenal Casaroli és un fet totalment nou i demostra que hi ha un canvi de clima polític i religiós.

Aquest discurs, en el context de la "glasnost" soviètica, és un model de transparència de la paraula. Hem de confiar que a aquesta li correspondrà la veritat dels fets.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Constituïda l'Associació d'Amics de l'Art Romànic del Berguedà

BERGA.— S'ha constituït no fa gaire en aquesta ciutat l'associació o el grup d'Amics de l'Art Romànic amb la finalitat d'estudiar, conservar i difondre els petits i grans monuments que d'aquells temps tan reculats han arribat fins a nosaltres. No és un grup tancat, ans el contrari, ja que s'obre a totes aquelles persones que d'alguna manera s'interessin per l'art romànic.

Els fundadors s'expressen així: "Creiem que les institucions vetllen i han de vetllar pels edificis romànics d'arreu del país, però pensem que hem de ser la gent de la pròpia comarca, els que coneixem que aquella església s'enfonsa o que aquell pont està en perill, els que hem de procurar que els nostres monuments es conservin per poder-los transmetre a les generacions futures en millor estat de com els hem trobat nosaltres. Estem contents que la formació d'aquest nostre grup hagi tingut lloc el 1988, any en què se celebra el mil·lenari de Catalunya. Per complir la tasca que ens hem proposat necessitem gent. Us animem perquè vulgueu unir-vos a nosaltres. Sereu benvinguts. Creiem que és una bona notícia a donar als nostres lectors, oi més tenint en compte que el Berguedà és una de les comarques catalanes més riques en romànic, començant per la joia de Sant Jaume de Frontanyà". La primera assemblea constitutiva de la nova entitat estigué formada per una trentena de persones, sota la presidència de Dolors Santandreu i la vice-presidència de mossèn Enric Bartrina.

CERVERA.— La Comunitat dels Claretians Fills de l'Immaculat Cor de Maria, de Cervera, que fa cent anys varen venir a aquesta ciutat per a fer-se càrrec de l'edifici de la Universitat, restaurant-lo per a Noviciat de l'Orde fundada per Sant Antoni Maria Claret a Vic l'any 1849, ha celebrat enguany solemnement la festa del Cor de Maria, fent coincidir també la cloenda dels diferents actes que han recordat la seva presència centenari a Cervera.

El pas dels Claretians per Cervera ha estat igual de profitós per l'Orde com per la ciutat. A més del col·legi per interns, que formava missioners i els preparava i ordenava pel sacerdoci, van tenir molts anys col·legi obert per externs, ensenyant a diferents generacions d'alumnes de Cervera i la seva comarca, que després han brillat al llarg de la vida, o estant ocupant encara avui llocs de responsabilitat privats o públics. Són ex-alumnes l'alcalde, consellers, industrials, comerciants i homes de carrera de tot l'estament local.

El paper vital de Maria

La solemnitat ha consistit en un triduum en honor de l'Immaculat Cor de Maria, havent concelebrat les Eucaristies el bisbe de Solsona, monsenyor Miquel Moncadas; el Provincial dels Claretians, pare Jordi Pijuan; i el pare Josep Vilarrubias, conseller provincial. Al triduum, va seguir

SOLSONA

Tots els actes, sota l'advocació de Maria

100 anys de presència claretiana a Cervera

una festa externa oficiada pel pare Elies Vallcanera, antic alumne del Noviciat de la Universitat, on rebé el sagrament del sacerdoci i va sortir per a fer tasques missioneres a llocs d'Espanya i de l'estranger.

Tots els actes han estat molt concorreguts, i cal remarcar el

profund contingut de les homilies, orientades fonamentalment a posar de relleu el paper vital de la Verge Maria al costat de Jesucrist envers l'Església.

Al llarg de quatre dies s'ha fet viva la llavor que els cordimarians han deixat a Cervera, on hi resten amb un col·legi menor obert, en el

pati del qual hi va haver una trobada d'ex-alumnes i altres cerverins, per a compartir el goig de la festa i recordar vivències de la seva infantesa tingudes en aquell lloc o en el col·legi de la Universitat.

LL. SANTACANA

IMPROMPTU

Un quart de segle...

L'últim "viatge cultural" organitzat aquest curs per CATALUNYA CRISTIANA ens va portar a Cantonigròs. El matí, a Tàrragona havia transcorregut una mica a gust de cada u: qui volia caminar podia fer-ho; qui entretenir-se mirant pedres velles o arraulir-se a l'ombra plàcidament tot escoltant sardanes...

Anar a Cantonigròs no tenia més motiu que anar-hi a dinar, sabent, per endavant, que seria un bon dinar.

Però ens esperava una sorpresa: el poble estava de festa amb motiu de celebrar-se el vint-i-cinquè aniversari de la presència al front de la comunitat parroquial de mossèn Josep Cruells, el seu rector.

Vint-i-cinc anys! Molt fàcil de dir. Però no han estat tan fàcil de transcórrer amb la munió de problemes que, un rera a l'altre i a vegades amuntegats, s'hauran presentat. Però vint-i-cinc anys que han fet que cada un dels feligresos arribi al cor del rector, i que el cor del rector s'hagi multiplicat per tots i cada un dels feligresos.

I un fet que ens ateny directament: Quan mossèn Cruells va veure arribar els amics de CATALUNYA CRISTIANA al poble, va mancar-li temps per fer-los participar de la festa. I és que mossèn Cruells és subscriptor i propagador del nostre setmanari des del primer número.

I amb la mateixa senzilla alegria nosaltres diem: Per molts anys, senyor rector! Per molts anys tots els seus feligresos!

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Ha nascut un cisma!

Vaig ésser a Roma el dia 29 del proppassat juny, festivitat de sant Pere i sant Pau. A la tarda, a la gran plaça de la basílica vaticana es va oficialitzar la missa solemne, concelebrada pel Papa, els vint-i-quatre nous cardenals i diversos arquebisbes metropolitans. El dia era esplèndid i ple de llum. Tot respirava fervor de comunió i catolicitat. Els fidels, arribats de diverses parts del món, professaven una fe única. Tots manifestàvem una adhesió sincera i profunda al successor de Pere.

L'emoció m'emplenà l'ànima, quan vaig veure que, un darrer l'altre, els nous cardenals s'apropaven al Papa per rebre de les seves mans l'anell, com a signe peculiar d'amor i de fidelitat. Eren espanyols, italians, americans, africans, etc. Em commogueren, sobretot, els cardenals de Lituània, d'Hongria, de Moçambic i d'Hong Kong, possem per cas, que tenen experiència de contrarietats i de persecucions més o menys encobertes.

A la fi de l'Eucaristia, la Capella Sixtina va tonar l'antífona "Tu es Petrus" (tu ets Pere). Vaig tenir la impressió que l'aire s'enraria, perquè tots els presents sabíem que planava l'amenaça d'un cisma absurd. Com si l'esperança ecumènica s'allunyés indefinidament! El cisma de Lefèbvre és un cas únic en la història de l'Església. Així ho declarà Urs von Balthasar poc abans de morir. Va dir: "Mai no ha existit un cisma com aquest, tan mancat de raons i fundat en arguments ridículs".

El bisbe francès ha consagrat quatre bisbes, desafiant la prohibició del Papa. No es va fer esperar l'excomunió, prevista en el dret de l'Església. No han servit per a res els advertiments, les converses, les amonestacions, les visites, els projectes d'arranjament: ha prevalgut la tossuderia en el seguiment d'uns punts de vista, mancats d'objectivitat i de solidesa. Una vegada, Pau VI va dir a Guitton que el cas Lefèbvre era la creu més grossa del seu pontificat. La mateixa cosa pot afirmar

Joan Pau II: la seva paciència ha estat infinita. La seva obligació era fer les coses impossibles per evitar un cisma; perquè, com van dir Newman, "el cisma és un pecat contra l'essència mateixa de l'Església".

Lefèbvre ha desobeït greument el Papa; però la raó d'haver-ho fet és més profunda. Ell diu que el Papa actual —com els anteriors després de Pius XII— "no és catòlic", és "un heretge que ha estat excomunicat pels papes anteriors", és un liberal "que està destruint la fe". Però ens podem preguntar: ¿d'on procedeixen aquestes acusacions?

De fet hi ha en joc el valor i l'autoritat apostòlica del Concili Vaticà II. Lefèbvre el refusa; s'oposa al seu esperit i a les reformes que va inspirar. Està convençut que el Concili condueix a la ruïna de la mateixa Església i a l'apostasia dels catòlics. Però el bisbe cismàtic oblida que tot Concili ecumènic, legítimament celebrat, interpreta i desenvolupa la fe de sempre, sota l'impuls de l'Esperit Sant. I aquest desenrotllament, per cert, és el que constitueix "la veritable tradició de l'Església", com ja va observar Newman. No aquesta tradició immobilitzada que reclama Lefèbvre mancada de sentit que no resisteix la més elemental anàlisi teològica. Tenia raó von Balthasar quan deia: "El més tràgic del cas Lefèbvre és la falta de serietat doctrinal de les seves tesis".

Quan vaig tornar a Barcelona, vaig pensar en les regles dictades per sant Ignasi de Loiola en els temps del cisma de Luter, "per al sentit veritable que en l'Església militant hem de tenir". En copio la primera: "Una vegada depositat tot judici, hem de tenir l'ànim aparellat i prompte per a obeir en tot la veritable Esposa de Crist, Nostre Senyor, que és la nostra Santa Mare Església jeràrquica".

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Impressions d'un viatge a El S

Amèrica C submergida polític i

A El Salvador, on la guerra civil pren noves formes, el bloqueig polític s'allarga des de la victòria electoral de l'extrema dreta. A Guatemala, malgrat les obertures del Govern, no s'hi veu pas cap reforma fonamental. A Nicaragua, on els simples reclutes de l'oposició armada han començat a lliurar les armes, l'economia roman en deplorable estat.

Aquestes són les primeres impressions trameses des de l'Amèrica Central pels observadors belgues, al final d'una estada d'unes quantes setmanes. Ells havien viatjat allí per l'organització "Entraide et fraternité" (Ajuda i fraternitat) per examinar l'estat dels projectes mantinguts pels cristians de Walònia i de Brussel·les.

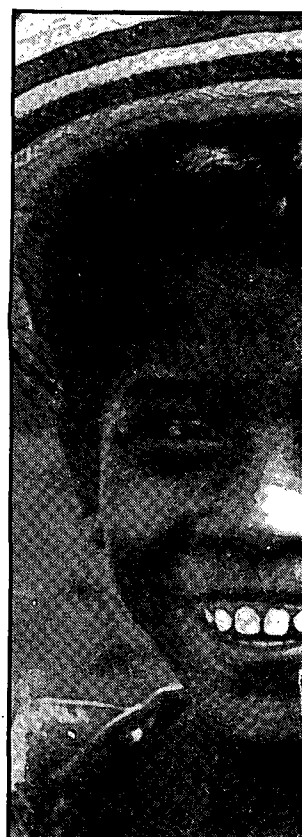
El Salvador en un atzucac

La guerra civil ha canviat molt d'ençà tres o quatre anys a El Salvador. Els guerrillers del Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional es llancen menys sovint a grans combats amb l'exèrcit governamental. Han optat una tàctica d'operacions puntuals i espectaculars en una dotzena de zones, fins a la proximitat de la capital. Però sempre són emparats per nombrosos sectors de la població. Ni el FFMAN ni l'exèrcit del president Duarte no s'encaminen vers una probable victòria.

Mentrestant, els militars mantenen la seva influència. Nombrosos entre ells són clarament implicats en els assassinats i les desaparicions, les detencions de responsables locals d'associacions en lluita pels drets de l'home. També es veritat que l'exèrcit continua defensant la legalitat de les institucions. Però en els seus rengles, les ironies sobre els "civils incapaces" es multipliquen. La victòria del partit d'extrema dreta "Arena" en les eleccions legislatives del 20 de març proppassat ja ha estat interpretada per certs militars com un encoratjament a mantenir en l'ombra, els grups paramilitars dels "escamots de la mort". Aleshores, ¿no serà que molts d'ells esperen veure un dia l'exèrcit instal·lat al front del país?

Encara no s'hi ha arribat. Però la victòria d'Arena és interpretada com un càstig a la Democràcia Cristiana. Aquesta es diu, no ha sabut complir les seves promeses de redreçament econòmic i de pacificació del país. Per altra banda, la D.C. té en els seus rengles homes corromputs i la personalitat del president Napoleón Duarte és més i més discutida.

Les eleccions presidencials del març del 1989 no clarificaran pas la situació. Actualment, en efecte, ja està bloquejat. Amb 20 diputats sobre 60, Arena no disposa pas de la majoria absoluta. L'oposició està en el mateix cas. Les dues parts es disputen el diputat que faria caure la balança, sense que cap

Infant del Salvador. És el país alta del món. La mortalitat i cent.

institució del país estigui en condicions d'arbitrar aquest conflicte, mancades de la necessària credibilitat.

També es parla més de "democràcia" a El Salvador. Per tots els qui tenen reivindicacions per fer valer en matèria de salaris, repartiment de terres, cooperatives, ajuda a les víctimes de la repressió, dels drets de l'home en general, el que compta d'antuvi és ocupar un "espai polític".

Des d'aquest punt de vista, les manifestacions del 1er. de maig era un test per a la Unió nacional dels treballadors salvadorencs: ¿Podrà reeixir a coordinar esforços, quan els seus mètodes radicals i violents li feren perdre nombroses adhesions l'any passat? Malgrat les amenaces que pesen sobre els responsables menys coneguts i els més sotmesos a la repressió, 15.000 manifestants han

Les religioses desenvolupen una tasca molt important a l'Amèrica Central.

El 60% del pressupost de Nicaragua es destina a la guerra.

El Salvador, Guatemala i Nicaragua

Central viu a en un caos econòmic

desfilat pels carrers de la capital. Així han aportat una resposta tranquil·litzadora als qui esperen veure progressar el moviment social que reneix des de fa dos anys en el país.

Un altre signe encoratjador segons "Ajuda i Fraternitat": els projectes de desenvolupament han

detingut. Després, un jutge civil va posar-lo en llibertat.

L'11 de maig, dues patrulles militars intentaren un cop d'Estat. En va.

Aquests fets, segons "Ajuda i Fraternitat", són significatius d'un règim guatemalenc "ple de contradiccions". El govern del demòcrata cristià Vinicio Cerezo, primer govern civil des del 1954, des de fa dos anys dona una certa d'imatge d'obertura. No solament ha autoritzat recentment l'alliberament de Rigoberto Menchu, també ha ofert el seu suport al president de Costa Rica, Arias perquè s'arribi als acords de pau d'Esquipulas II, signats el 7 d'agost del 1987 pels caps de cinc països de Centramèrica. També el govern ha creat una caixa postal i un número de telèfon per tal que es pugui denunciar anònimament els militars corruptes, i no amaga que els cadàvers recentment descoberts en un cementiri són les despulles de persones detingudes un temps pels militars.

Però les qüestions fonamentals, especialment en el sector de la justícia socio-econòmica, "res no ha canviat en realitat", constaten a "Ajuda i Fraternitat". Efectivament, el 75% de les terres romanen concentrades entre les mans del 20% de propietaris. El 40% de la població pobre només pot repartir-se el 14% del producte nacional, mentre que el 10% de la població s'apropia del 51% del producte nacional. Els augments de salaris concedits els últims temps han estat immediatament repercutits sobre els preus de consum. En poques paraules, la meitat dels 9 milions de guatemalencs romanen actualment per sota del nivell de pobresa.

Un fet podria ser jutjat prometedor: el govern ha permès al moviment de camperols per la terra, animat per un sacerdot, de rescatar les terres amb crèdits de l'Estat. Però, a part que aquestes terres no són gaire fèrtils, ¿no serà concedir una mica per no afuixar res del que és essencial? Al mateix temps, en efecte, els militars, amb el pretext de desfer la guerrilla, continuen expulsant famílies de les zones rurals, deixant d'esforçar-se d'atreure la seva simpatia per l'ajuda humanitària.

El mes de març, els bisbes guatemalencs publicaren una carta pastoral conjunta, en la qual ells llancen un "clam per la terra", un crit a favor de la reforma agrària. "Finalment una posició clara" se sent dir avui pel país. Però sota el govern Cerezo, els cristians que lluiten per la justícia, i especialment els religiosos i religioses,

El Salvador confia en un futur millor.

s'inquieta per noves amenaces de repressió que els són adreçades.

Nicaragua: una economia malalta

Si la pau s'estableix a Amèrica Central, Nicaragua no serà pas l'últim país a gaudir-la. El 60% del pressupost el té consagrat a la guerra, especialment a la lluita contra l'oposició armada. El 40% que resta és clarament insuficient per les necessitats del país, dominat políticament pels sandinistes, als quals els preocupen més els aspectes doctrinaris que els pragmàtics.

La situació lamentable de l'economia no s'explica només per la situació de guerra perllongada, sinó sobretot per les mancances de la política i pel continu boicot dels Estats Units. Molts projectes s'han d'ajornar per falta de materials de construcció disponibles.

Al febrer, el govern sandinista

va decidir una reforma econòmica per combatre la inflació. El preu de la moneda va ser fixat artificialment respecte al dòlar: 100 córdoves per 1 dòlar. També es van bloquejar els salaris. Però tot van ser medicaments per combatre la febre, mentre persistia la malaltia.

Les dificultats econòmiques han portat els sandinistes a fer seriosos esforços de pau. Però ni l'apaivagament progressiu de les tensions, ni tampoc els acords d'Esquipulas II no van provocar una recuperació econòmica com s'esperava. A més, hi ha reivindicacions socials, com una vaga al sector de l'automòbil i una vaga de fam dels obrers de la construcció. Tanmateix, aquests conflictes no ho són contra el govern sandinista, sinó que es tracta de problemes interns que no indiquen que hi hagi una oposició radical al règim.

Pel que fa als drets humans, hi ha una comissió governamental

que reconeix l'existència de 1.400 presos polítics. Aquesta xifra és elevada a 6.000 per la comissió independent dels drets de l'home. A qui hem de creure, si la versió oficial no és fiable i l'altre organisme és conegut per les seves exageracions?

De qualsevol manera, a un país on no s'han de lamentar assassinats polítics, el principal problema dels drets humans és la constant pressió que el règim fa als contestataris, sobretot per mitjà de detencions i de propaganda oficial.

Després d'Esquipulas II, l'esperança de pau es va obrint camí. Només que els simples novinguts de l'oposició acceptin deixar les armes i tornar a casa seva, on seran ben acollits, ja estarà resolt. De moment, es confirma que ha minvat la tensió entre el govern i l'Església. Els bisbes i els sandinistes han après a respectar-se mútuament.

T.P.

CALENDARI

Diumenge, 17 de juliol. XVI del temps ordinari. Sant Aleix, confessor; santa Marcel·lina, verge i santa Genovèva, màrtir. El sol surt a les 4,32 i es pon a les 19,21 (hora solar). Festa major a Celrà i Fontetes.

Dilluns, 18 de juliol. Sant Frederic, bisbe màrtir. Santa Marina, verge màrtir i santa Simfonsa i els seus set fills, màrtirs. Festa major a Pratdip.

Dimarts, 19 de juliol. Santes Justa i Rufina, màrtirs; santa Macrina, verge i sant Pere de Cadireta, dominic.

Dimecres, 20 de juliol. Sant Elías, profeta. Santa Margarida, verge màrtir i santa Cassià, màrtir.

Festa major a Bagergue, Palafrugell, Rupia, Sta. Margarida de Montbui i Els Monjos.

Dijous, 21 de juliol. Sant Llorenç de Brindisi, doctor; sant Daniel profeta i santa Praxedes, verge.

Divendres, 22 de juliol. Santa Magdalena, penitent. Sant Plató i sant Teofil, màrtirs.

Festa major a Arnes, Blancafort, Corbera de Llobregat, Masquefa, Pradell i Ullà.

Dissabte, 23 de juliol. Sant Apol·linar, bisbe; santa Brígida, vidua i santa Primitiva, verge màrtir.

Festa major a La Torreta.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

17 de juliol. Diumenge XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 23,1-6, S 22, segona Ef 2,13-18, tercera Mc 6,30-34.

18 de juliol. Dilluns de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Mi 6,1-4.6-8, S 49, segona Mt 12,38-42.

19 de juliol. Dimarts de la set. XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Mi 7,14-15.18-20, S 84, segona Mt 12,46-50.

20 de juliol. Dimecres de la set. XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 1,1.4-10, S 70, segona Mt 13,1-9.

21 de juliol. Dijous de la set. XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 2,1-3.7-8,12-13, S 35, segona Mt 13,10-17.

22 de juliol. Divendres. Santa Maria Magdalena. Lectures: Primera, Ct 3,1-4a, o bé: 2C 5,14-17, S 62, segona Jo 20,1-2.11-18. (Jr 3,14-17, Jr 31,10-13, Mt 13,18-23).

23 de juliol. Dissabte XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 7,1-11, S 83, segona Mt 13,24-30.

Litúrgia de les Hores
Setmana IV

Diumenge, 17. Propi del temps.

Dilluns, 18. De Fèria.

Dimarts, 19. De Fèria.

Dimecres, 20. De Fèria.

Dijous, 21. De Fèria.

Divendres, 22. Santa Maria Magdalena. Memòria obligatòria.

Dissabte, 23. De Fèria. I Vespres de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Qui coneix bé el bestiar coneix bé els homes

L'home de la selva coneix els reflexes de qualsevol animal del seu àmbit i s'anticipa als mateixos. Posa parany i emboscades perquè sap la rutina instintiva de les feres i salvatgines. Qualsevol camperol és un mestre en psicologia humana apresada a les quadres i als corralles. A la mirada escrutadora d'un pagès, em sento transparent com el vidre net d'un aparador. Això no em passa quan observa un llicenciat. Un curs universitari de psicologia, els alumnes haurien de fer-lo en una granja tractant bèsties. La Fontaine, amb faules d'animals, ensenya als homes. Qui coneix bé el bestiar, coneix bé els homes.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Manuel Alonso de Miguel, un metge cristià

Manuel Alonso de Miguel, professor de diagnòstic del càncer per la Universitat d'Estocolm i director del Centre de Prevenció i Diagnòstic del Càncer de Madrid, confessa senzillament la seva fe, sense ambigüitats.

—Es creient?
—Sempre ho he estat.
—Com és aquesta fe?
—És el centre de la meua vida; és el que fa, per exemple, que la meua professió tingui sentit. No entenc com es pot viure sense tenir fe, crec que la vida ha d'esdevenir molt dura.

—Com és el Déu en qui creu?

—El seu rostre és el de l'amor. El Déu trágic i atemoridor no em convenç. Crec en un Déu que és alhora justícia i amor.

—La fe en l'amor de Déu, no es presta a l'abús?

—Sí, és possible. De fet crec que ho fan els qui tenen una interpretació torçada de les coses. Però quan creus de debò en l'amor de Déu, aquest amor et porta a estimar els altres, i llavors no és possible l'egoisme ni l'abús.

—Qui és Crist per vostè?

—És el nostre guia; és el model de vida per tots nosaltres. És un model difícil d'imitar, perquè també era Déu, però hem d'intentar-ho.

—Desanima tenir un model tan elevat?

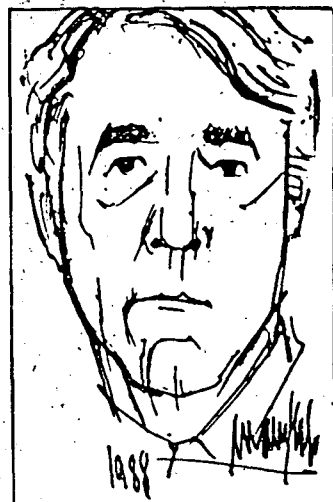
—No, però sí que imposa una tasca difícil.

—Què li resulta més difícil, del cristianisme?

—Vèncer l'orgull, donar-se als altres, perdonar i no donar importància a les ofenses per amor a Crist.

—Què l'impresiona més, de la vida de Crist?

—La Resurrecció, que és el que caracteritza la salvació i és, ara, el més misteriós i difícil d'entendre.

—Qui és per vostè la Verge?

—És un model, sobre tot per la seva senzillesa i la seva capacitat de passar desapercibuda; m'impresiona la seva falta d'orgull, la seva humilitat exemplar.

—Res?

—Sí, molts cops al dia, gairebé sempre amb oracions meves. De vegades reso escrivint. Li dono gràcies a Déu i l'alabo. També li demano que ens doni pau i ens ajudi. De vegades reso quan estic amb un pacient que és pesat i molest. Fins i tot de vegades, en el tracte amb els malalts —sóc metge de càncer— els pregunto si són creients i si ho són, els convido a resar plegats pel seu guariment. Si no ho són els convido tot allò que es perden, que és molt.

—Com influeix la seva fe en el treball?

—No podria exercir la meua professió sense creure en Déu, perquè és un treball molt dur, en el qual convius cada dia amb la mort; sense la fe, ho hauria deixat o m'hauria acostumat a tot perdent la sensibilitat i dedicant-me només a guanyar diners. La fe m'ajuda a més a atendre tots els

pacients igualment, tant els que tenen diners com els que no en tenen.

—Què pensa de l'avortament i l'eutanàsia?

—Són un assassinat, i no ho dic com a creient, sinó com a metge que està acostumat a salvar vides i a lluitar contra la mort. Un embrió té ja la configuració genètica de l'ésser humà. Estic en contra de l'avortament en qualsevol dels casos; els metges no estem autoritzats per matar, sinó per guarir. Per això també sóc contrari a l'eutanàsia. Sé que hi ha casos que són terribles càrregues per a la família, però crec que cal saber acceptar-les en comptes de pensar en eliminar tot allò que ens molesta.

—Com veu l'Església d'avui?

—Amb esperança. M'agrada com ha evolucionat i em dona esperança. Hi ha molts moviments; veig també molts joves que aporten una energia que abans no es veia.

—Està l'Església en un procés de regressió?

—Em sembla que no. Però hi ha coses que cal conservar perquè són bones. El que sí cal fer és saber presentar-les d'una altra manera. D'altra banda, la persecució sempre ha purificat l'Església, perquè el pitjor és la hipocresia; amb les crítiques, l'Església es purifica.

—Quina relació hi ha entre la fe en Crist i adhesió a l'Església?

—Avui no és moda ser practicant; a mi em sembla que tenir fe va unit a practicar aquesta fe. A més, generalment la majoria de les crítiques que es fan contra l'Església van unides al desig de destruir i no al de construir; el fonament d'aquesta campanya, d'aquesta moda, és que no poden acceptar que hi hagi creients i això els molesta.

S.M.

ADULTS EN LA FE

Al cor de la vida del prevere

JOAN GUITERAS i VILANOVA

prevere, una mena d'interpret: aquell qui, en un poble o en un barri de ciutat, s'adreça al Pare per Jesús, no pas per simple opció sinó per vocació, per missió. Seria bo que els altres cristians també decidissin pregar amb la Litúrgia de les hores. Que es sentissin vinculats a la pregària sacerdotal, almenys a la de laudes i vespres.

El celibat

Heus aquí una realitat significativa de la vida sacerdotal. Cal mesurar-la no simplement com quelcom només funcional (en el sentit que té més llibertat per la missió), sinó sobretot com una resposta gratuïta a l'amor de Déu que estima els homes, com una disponibilitat, no pas solament del temps sinó del cor.

Pel celibat, el sacerdot esdevé signe del misteri del Regne i germà de tothom. Exigència forta, viscuda en la fe i l'amistat del Senyor, però també amb el suport de l'afecte i de l'amistat d'aquells qui són pròxims al sacerdot, col·laboradors, parroquians, amics i certament els membres de la seva mateixa família.

Considero que aquest tret característic del prevere demana una gran delicadesa per part de tots els germans cristians. Un aspecte molt important que ha de ser afavorit. Que comporta les seves dificultats, certament. Però que és font de goig, si és apreciat per la mateixa comunitat cristiana. Els membres d'aquesta hauran de ser delicats en el tracte amb els preveres i hauran de respectar-

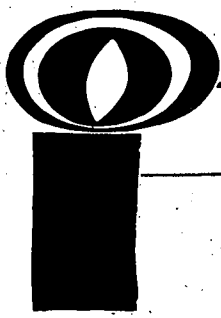
los d'acord amb la seva condició. Com a germà de tothom, el sacerdot ha de ser també delicat i respectuós amb els altres. Una conducta adequada al seu estat de vida no ha de ser considerada com un menyspreu cap a ningú. El sacerdot sap, ben de cor, que la seva opció és transcendental. I, per això, també que no pot tenir una postura banal i frívola davant dels germans i germanes cristians. Sap, en darrer terme, que ha de ser fidel al seu compromís de castedat. Amb la consciència que ha de tenir una determinada guarda sobre si mateix per tal de romandre en el goig de la fidelitat i del lliurament als altres.

L'obediència

El bisbe Orchamp no considera aquest aspecte. Però el sacerdot té un record molt palès. Què el dia de la seva ordenació va respondre un sí ben clar a la pregunta del bisbe: "Em promets a mi i als meus successors obediència i reverència?" El sacerdot té també una perspectiva diàfana: la seva missió es enfronta amb la del bisbe íntimament. I reconeix que, en determinats moments de la seva vida, el qui té la darrera paraula és el bisbe, successor dels apòstols.

No, el prevere, per així dir-ho, no fa la guerra pel seu compte. La seva missió s'acompleix en la participació de la que desenrotlla el qui presideix, per voler del Crist, la comunitat diocesana.

He volgut referir-me a aquest aspecte per tal de mostrar la radicalitat de la disponibilitat del prevere. Així l'obediència apareix en la seva veritable dimensió. No és només quelcom referit a l'organització estructural o funcional, sinó el lliurament total a Crist en l'Església per al bé dels homes.

Els 117 màrtirs del Vietnam

No puc resistir-me a comunicar, en aquesta pàgina, les impressions viscudes el dia 19 de juny, en la canonització dels 117 màrtirs del Vietnam. Fets com aquest són els que permeten valorar tota la força d'una experiència de la ciutat de Roma.

• Els vietnamites

Tot d'una, pocs dies abans del diumenge 19 de juny, la plaça de Sant Pere començà a omplir-se de

vietnamites. De totes les edats, de tots els vestits, de tots els somriures... Venien de tot arreu... menys del Vietnam! O, si voleu, venien del Vietnam a través de tot arreu: d'Amèrica del Nord i del Sud, d'Austràlia, de França, d'Itàlia mateix... Eren els testimonis de la llarga història de guerres que ha sofert el seu país, i alhora testimoni del sofriment actual: en dispersió per fora, i a dins la manca de llibertat en tots els aspectes, també en el religiós, testificada per la impossibilitat d'acudir a Roma els catòlics, per aquesta solemnitat.

En veure tants vietnamites hom no podia deixar de pensar en tantes ressenyes de guerra, en films com "Apocalypse now", o "El caçador", o "Patoon"; o recordar les escenes dels vaixells supercarregats de passatgers que malden per deixar el país, o les fotografies de les famílies que intenten salvar-se enmig de les onades... Un poble torturat, que bé mereix un dia d'alegria i un context de pau i serenor. Un sacerdot americà, que havia estat assistent religiós amb les tropes americanes al Vietnam, em deia, tot dinant el mateix dia, que li era impossible participar en la canonització: veure aquells vietnamites li feia reviure, amb tristesa, massa coses de la seva experiència, durant la guerra.

Però, enmig d'això, la festa de la canonització dels màrtirs fou un dia de glòria per aquests germans. Una glòria profunda, de joia espiritual, d'orgull cristià —si voleu— encara que sembli una contradicció. Les Esglésies joves es caracteritzen per la celebració dels seus primers màrtirs. ¿No és aquesta, tal vegada, l'experiència secular de l'Església? També els primers cristians començaren el "calendari" pel "martirologi".

El triomf d'una canonització no és pas comparable amb el fanatisme banal dels "tifosi" del Lazio, que ompliren, aquella mateixa tarda, la ciutat de Roma de soroll i destrosses, perquè el seu equip havia aconseguit tornar a primera divisió! Perdoneu la comparació, encara que sigui per contrast. Però m'agrada remarcar la superació.

Quan un cristià, o uns cristians, són solemnement declarats com a "sants", no és pas per a ells, sinó per a nosaltres. Ells donaren, al seu dia, el testimoni de fidelitat; potser poca gent ho sabia, potser alguns ho discutiren. Però la memòria de l'Església els té presents, i així arriba que aquest testimoni és posat en evidència, reconegut i confirmat, perquè pugui ser un motiu d'animació espiritual i de noves iniciatives de vida cristiana. Màrtirs del Vietnam, pregueu per nosaltres!

• Els espanyols i els francesos

Al costat dels vietnamites, arribaren a Roma els espanyols. Vingueren els de Vic i els de Tortosa, els d'Ondàrroa amb les ikurrines, els d'Oviedo i els de Saragossa, i els de la Rioja. I amb ells, els dominics. És un altre aspecte. Ells venien pensant en els màrtirs compatriotes que havien anat un dia a predicar l'evangelí a l'Orient, i havien deixat allí el testimoni de la seva sang. Aquests màrtirs espanyols són bisbes i preveres dominics, que feren honor al seu carisma de "predicadors".

I arribaren també els francesos. Alguns dels màrtirs pertanyien a la Societat de Missions estrangeres de París. Em quedo amb una anècdota de la plaça de Sant Pere: d'un autocar baixa un grup de preveres francesos ancians, antics missioners al Vietnam, i ara pensionats a París; tot d'una, un grup de vietnamites s'acosta a un d'ells i el saluda amb grans mostres d'affecte: havia estat el seu missioner! El retrobament, significa tantes coses!

• Comunitats cristianes joves i antigues

A nosaltres no ens és tan fàcil captar la frescor de les comunitats cristianes que comencen la seva història. Això no ens ha de fer pensar que seria millor haver rebut tard l'Evangelí; seria un absurd. I no podrien haver-hi comunitats cristianes més joves si no haguessin arribat al seu temps els missioners de les comunitats cristianes més antigues. Els màrtirs del Vietnam són una bona prova d'aquesta profunda comunió de fe entre diverses èpoques de la història cristiana.

El que sí podem fer és renovar la frescor de la vida cristiana posant-nos en contacte amb aquestes realitats. Per això és tan renovadora per a l'Església l'acció missionera. Quan l'Església és vigorosa, l'acció missionera es desplega; viceversa, quan hi ha acció missionera, l'Església s'envigoreix. La missió i la litúrgia són els dos tests clars del vigor de l'Església, el seu "control de qualitat".

Tot just deu dies després de la canonització dels màrtirs del Vietnam, s'ha viscut a Sant Pere del Vaticà la solemne concessió del títol cardenalici a una colla de prelatos il·lustres. Del seu testimoni i del seu esforç pastoral s'espera la vigilància i la promoció d'aquesta qualitat de vida de l'Església per als nostres dies.

"JO MATEIX RECOLLIRÉ TOTES LES OVELLES QUE EM QUEDEN I ELS DONARÉ PASTORS"

El text profètic anuncia amb precisió la mirada compassiva del "rebrot legítim del llinatge de David" sobre les multituds: "eren com ovelles sense pastor". La figura del pastor traspasa tota l'Esquerra mostrant l'íntima voluntat i el desig misericordiós de Déu: Ell vol reunir, i no dispersar. Per això forma el poble, l'Església, l'assemblea definitiva del cel.

Lectura del llibre del profeta Jeremies (23:1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: "Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esferir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé".

"EL SENYOR ÉS EL MEU PASTOR, NO EM MANCA RES"

Quan el Senyor és el pastor, ¿què pot faltar? Una i una altra vegada cantem aquest salm, que ens acompanya durant tota la vida cristiana. És un salm del camí, però també un salm del descans, del repòs que ve de Déu, dels aliments que es mengen a taula. A l'evangelí d'avui, Jesús convida els deixebles a reposar. A partir del proper diumenge, llegirem l'evangelí de Joan, seguint les paraules de Jesús que parlen del pa que vol donar.

Salm 22:1-3,4,5,6 (R.: 1)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom.

R.: El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserenen i em conforten. R.

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungint el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. R.

"ELL ÉS LA NOSTRA PAU. DE DOS POBLES N'HA FET UN DE SOL"

Heus aquí, amb un altre llenguatge, el mateix que anunciava Jeremies: Jesús ha vingut a reunir, no pas a dispersar. Reunir els pobles, els homes. M'atreveixo a dir: reunir la Trinitat! O més exactament: reunir els homes amb la Trinitat, tal com Déu ha volgut des de sempre. "Per ell, uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (2:13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

"ÉREM COM OVELLES SENSE PASTOR"

Elegits els Dotze per enviar-los a predicar, ho foren també "per estar amb Jesús". Aquest és l'accent inicial d'aquest text. És una escena d'amistat, de compenetració, de sentit humà. Però les vacances queden condicionades per les multituds. La Paraula de Déu no té repòs, i "tot es fa per als homes".

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (6:30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: "Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica". Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadi, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

El bon Pastor

Perquè no hi hagi cap dubte que el Pastor del poble de Déu és el Senyor, la resposta del salm responsorial ens fa repetir una i altra vegada el seu v. 1: **El Senyor és el meu Pastor**, i hi afegim l'expressió de la nostra seguretat: **Amb ell no em manca res**. Aquesta és la fe de la comunitat que, reunida en nom del Senyor, —fent, doncs, Església— proclama i celebra la seva fe. El Pastor en propietat de l'Església és Jesucrist. No és solament el "bon" pastor, sinó simplement l'únic Pastor en plenitud. Com recorda sant Pau als cristians d'Efes: **Vosaltres abans éreu lluny de les promeses, però ara la sang del Crist us ha apropiat... Per ell, tots tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit** (2:13 i 18). Així en Jesús s'ha acomplert del tot i per sempre l'oracle de Déu proclamat per Jeremies, que hem llegit en la primera lectura: **Vénen dies que farà germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé... Totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les farà tornar als seus prats** (23:5 i 3). Jesucrist és el Pastor del poble de Déu, de tota la humanitat. **Quan Jesús desembarcà, —llegim en la lectura de l'evangeli—, veié una gran gentada i se'n compadi, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament** (Mc 6:34). Fem una lectura d'aquest verset en clau d'encarnació: **Quan el Fill de Déu desembarcà en el nostre món, va veure la humanitat i se'n compadi, perquè era com un patoll sense guia ni pastor. I es posà a instruir-los llargament fins a fer-ne una comunitat**

L'Església, bon pastor

(Salm 22 -H.23-: 1-3.4.5.6 R.: 1)

JOSEP M. ARAGONÈS

de vida. Vet aquí el sentit cristològic del nostre salm responsorial. Jesús ens mena vora l'aigua del baptisme, i allí ens retorna. Ens mena pels camins del seu amor i ens allibera de la por del trànsit pel barranc tenebrós del mal i de la mort, comunicant-nos coratge amb el bordó de la seva creu victoriosa. Ell para taula i ens alimenta amb l'eucaristia. I ens ungeix amb el seu Esperit. Així ens fa viure anys i més anys —tota l'eternitat— a la casa del Pare.

El Crist total

Parlant de la salvació universal obrada per Jesucrist, sant Pau diu als efesis que **Crist ha creat una nova humanitat centrada en ell: per la seva mort en la creu, ha fet morir l'enemistat entre jueus i gentils i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu** (2:15-16). Aquesta humanitat nova centrada en Jesucrist és el seu Cos Místic, que és l'Església. Així la humanitat redimida, per la unió amb Jesús ressuscitat, esdevé amb ell, el cap, el Crist total, signe sensible i efi-

caç de la seva salvació enmig del món. D'aquesta realitat sacramental deriva el caràcter pastoral de l'Església. Jesús, l'únic Pastor per dret propi, al moment d'inaugurar el temps de l'Església —quan puja a la dreta del Pare— li confia el pasturatge universal de la humanitat (Cf. Mt 28:18-20. Mc 16:15ss. Llc 24:46ss. Jo 20:21ss.). A l'Església, doncs, pertoca com a missió fer de pastor en nom de Crist. És el que realitza a dos nivells distints: el dels servidors del poble de Déu —els ministres ordenats— i a nivell de tots els fidels per la seva incorporació a Crist pel baptisme. Tots, doncs, qui d'una manera qui d'una altra, som imatge de l'únic Pastor. Tots estem compromesos en aquest testimoni que Jesús ens ha encomanat de la seva salvació. Testimoni que, tal com el nom indica, cal que sigui viu i visible, tan significatiu com sigui possible, i que no es limiti a un cert capteniment honorat però més o menys desdibuixat, sinó que parli el llenguatge valent i clar de la paraula i dels fets al llarg i ample de la nostra convivència amb els homes i les dones del nostre ambient i de tot arreu. És des d'aquesta òptica que ara podríem

fer una lectura "eclesial" del nostre salm responsorial: **L'Església és el meu pastor...**

Exàmens de pastors

No és cap atreviment fer una lectura eclesial del salm 22. En canvi pot ajudar-nos a adquirir consciència de la grandesa de la missió que ens ha estat encomanada i de la nostra tremenda responsabilitat a l'hora de dur-la a terme. No és en và que avui recitem aquest salm com a resposta comunitària de la lectura de Jr 23:1-6: **Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat —diu l'oracle del Senyor—. Per això, el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet** (23:1-2). A tots i a cadascun dels batejats, d'acord amb els talents i la missió rebuda, Jesús ens encomana la tasca de guiar, alimentar, alliberar de la por, confortar, mantenir en la unitat i la pau, els membres del seu poble, redimits al preu de la seva sang: pares, fills, germans, amics, veïns, laics, religiosos, diaques, preveres, bisbes, Papa, homes i dones, tots som cridats a participar en aquesta missió del bon Pastor. I un dia, Déu ens en demanarà comptes. Serem examinats sobre com hem donat aquesta imatge, com hem complert la missió encomanada. Tant de bo que en el moment dels exàmens definitius puguem dir amb tota confiança al Pastor que ens ha confiat aquesta missió: **No tinc por de res, perquè us tinc —i us he tingut sempre— vora meu.**

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

12. Pierre Paul Broca i les localitzacions cerebrals

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

En entrant al segle XIX el progrés científic en general i el de la medicina en particular es fa més intens, de tal manera que ja resulta impossible explicar detalladament les aportacions que metges anatomistes o cirurgians van fent en l'assumpte que historiem. Davant de la forçosa elecció que cal fer i enllaçant amb el tema de la frenologia hem escollit parlar del primer que va demostrar inequívocament una localització cerebral, cosa que va representar un autèntic progrés, ja que així s'aconseguia una certesa d'ordre experimental en aquest punt tan discutit fins aquell moment, amb totes les seves conseqüències:

Pierre Paul Broca (1824-1880)

És molt conegut el nom d'aquest metge francès per la "fórmula de Broca" relativa al pes de les persones. És aquell enunciat que diu que el pes ideal d'una persona adulta amb bona salut, sense excés ni manca malaltissa de greix, és el de tants quilos com centímetres medeixi per damunt d'un metre. Però la formulació d'aquest principi va ser només una anècdota de poca importància en la vida d'aquest doctor. El seu mèrit més notable fou haver estat el fundador de l'antropologia científica.

La vocació de metge va venir-li amb endarreriment. Va començar de jovenet dedicant-se a les matemàtiques, per les quals sentia una certa afeció. Però als disset anys decidí de matricular-se a la facultat de medicina. N'obtenia el doctorat als vint-i-cinc. Quatre anys més tard, el 1853, ja era professor agregat de la universitat de París; encara que va haver d'esperar catorze anys perquè li fos concedida la càtedra en propietat. Per aquest temps ja s'havia aconseguit una certa fama com a cirurgià. Del 1856 data la publicació del seu estudi "Des aneurismes et de leur traitement". Un aneurisma és un tumor flonjo, de sang, provocat per la dilatació anormal, patològica, d'una artèria, que pot créixer, per culpa de restar-hi cada cop més sang, fins a rompre's. Poc sabia el nostre metge, especialista en el tema, quan publicava aquest treball, que li vindria la mort precisament per ruptura d'un aneurisma, mentre era a la cambra de senadors!

A la guerra franco-prusiana hagué d'encarregar-se de totes les seccions de l'hospital de "La Piété", atapeït de ferits, perquè el director se'n va fugar. I no tan sols va haver de preocupar-se dels pobres malalts, sinó també de la cosa administrativa. Una anècdota pintoresca fou que va

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

poder salvar 75 milions de francs de la caixa dels hospitals fent-los arribar a Versalles en un carro carregat de patates.

El seu interès mèdic se centrà del tot en l'estudi de l'home i del seu cervell. El 1859 va ser un dels fundadors, i primer secretari, de la societat d'antropologia. El 1872 fundava la revista "Révue d'Anthropologie". El 1876 instituïa l'"École d'Anthropologie". La seva celebritat va provocar que el nomenessin senador el 5 de gener de 1880, i mig any després, el 9 de juliol, moria dins de la mateixa sala del senat per causa del rompiment d'un aneurisma, com hem explicat abans.

La localització d'una funció cerebral

Pierre Paul Broca fou un metge experimental, interessat sobretot pels temes antropològics de tota mena; fins i tot va publicar, el 1875, "Sur l'origine i repartition de la langue basque". Per això l'estudi del cervell l'apassionava. Ell no acceptava les elucubracions de la frenologia, però sí els fets que aclarissin alguna cosa del funcionament del cervell humà. Va estudiar-ne l'a-

natomia com mai ningú no ho havia fet encara. S'atreu, amb èxit a fer una trepanació per a extreure d'un malalt un abscess del cervell. Però la troballa més sensacional en el tema que estem historiant, la va fer el 1861: un pobre home que a causa d'una ferida en el cervell havia perdut la facultat de parlar i que havia enraonat ben clar abans de rebre aquella nafra, va morir. La cosa era ben clara: si només després de ser ferit va deixar de poder parlar, la seva afàsia havia de ser deguda a la lesió rebuda. Per això Broca va voler fer-li l'autòpsia i va veure que només tenia danyada la part inferior de la tercera circumvolució del lòbul frontal esquerre. No hi havia, doncs, lloc a dubte: és aquí on es localitza el centre verbal motor, la funció de la parla. I efectivament així s'ha comprovat posteriorment; d'aquest lloc ara en diem "àrea de Broca". Era la primera comprovació clara entre una aptitud específica i un punt concret del cervell. La intuïció de Gall, que ja feia trenta-tres anys que era mort, es veia ara confirmada. No cal dir com esperonà això la investigació per a localitzar en el cervell les diverses funcions de la ment humana. Començava una nova època per a l'estudi de la massa encefàlica.

Es pot dir que P.P. Broca va ser al seu temps l'especialista

n.º 1 de tot el que fes referència al cervell. Els treballs antropològics que ell mateix empenyè necessitaven de craniometries amb criteris clars per a poder distingir les diverses races humanes. Broca va inventar instruments nous per a medicions craniomètriques.

La seva experiència va fer que quan el 1856 es va trobar aquell cèlebre crani humà a Neandertal, prop de Düsseldorf a la vall del Rin, ell afirmés amb seguretat contra altres opinions, com la de Virchow per exemple, que era d'un home primitiu, i no pas d'un malalt d'una afeció òssia o d'un que havia nascut amb una mala deformació congènita. I Broca no s'equivocà pas, com tothom sap: la troballa de tants altres fòssils d'individus de la mateixa raça que el de Neandertal ho confirmà del tot.

Però encara una altra cosa hem d'afegir, no pas gaire lloable per al nostre metge: que la seva antropologia el portà a professar un cert racisme: va afirmar la superioritat de la "raça" gal·la respecte d'altres races, sobretot enfront de l'alemanya. El patriotisme el va encegar com també ho havia de fer en sentit invers amb els promotors del nazisme a la nació que Broca menystingué. No tot el que els científics fan o diuen és sempre pura ciència!

Reproduïm, pel seu interès, un fragment de l'entrevista que la periodista Pilar Urbano va publicar a la revista "Epoca" amb el músic Narciso Yepes

Parla Narciso Yepes

A Déu l'encanta la música

—I... a Déu, ¿li agrada la seva música?

—L'encanta! Més que la meua música, el que li agrada és que jo li dediqui la meua atenció, la meua sensibilitat, el meu esforç, el meu art..., el meu treball. I, a més a més, cert, tocar un instrument tan bé com hom sap, i conscient de la presència de Déu, és una forma meravellosa de resar, de pregar. Ho tinc ben experimentat.

—Perdoni la broma, Yepes: és preciós que vostè actui per un espectador diví; però, si a l'artista en ple concert "se li va el sant al cel", el públic pot pensar que viu als núvols...

—No! Jo toco ben bé de peus a terra! Sóc conscient que hi ha un diàleg mut, un corrent mutu d'energia que passa de mi al públic i del públic a mi. Quan hom té l'ànima plena de fe i d'amor, necessàriament es produeix aquesta comunicació. No dones notes, dones... tot un món d'evocacions, d'idees, i d'emocions que hi ha entre les notes i en la teua ment i en el teu cor i en els palpissos dels teus dits. Doncs... la teua vida interior. A l'espectador de butaca i al d'allà dalt, els arriba al mateix temps.

—Sempre ha tingut aquesta fe religiosa que ara té?

—No. La meua vida de cristià va tenir un llarg parèntesi de buit, que durà un quart de segle. Em batejaren en néixer, i ja no vaig rebre ni una sola noció que il·lustrés i nodrís la meua fe... Si li dic que vaig combregar per primera vegada als vint-i-cinc anys! Des del 1927 fins al 1951, jo no practicava, ni creia, ni em preocupava el més mínim que hi hagués o no una vida espiritual i una transcendència i un més enllà. Déu no comptava en la meua existència. Però... després vaig poder saber que sempre havia "comptat" per a ell. Fou una conversió brusca, sobtada, inesperada... i molt senzilla. Jo em trobava a París, recolzat sobre un pont del Sena, mirant com corria l'aigua. Era el matí. Exactament, el 18 de maig. De sobte, el vaig escoltar dintre meu. Potser m'havia cridat ja en altres ocasions, però no l'havia sentit. Aquell dia jo tenia "la porta oberta"... I Déu va poder entrar. No solament es féu sentir, sinó que entrà de ple i per sempre en la meua vida.

Encontre amb la fe

—Una conversió a la manera de Paul Claudel, o d'André Frossard... o de sant Pau?

—Ah... jo suposo que Déu no es repeteix! Cada home és un projecte diví distint i únic; i per a cada home Déu té un camí propi, uns moments i uns punts d'encontre, unes gràcies i unes exigències... I tota crida és única en la història...

—Diu vostè que "l'escoltà", que "es féu sentir"... ¿haig d'entendre, Narcís, que vostè, allà al costat del Sena, "va sentir" paraules?

—Sí, és clar. Fou una pregunta, en aparença molt senzilla: "què estàs fent?". En aquest instant, tot canvià per a mi. Vaig sentir la necessitat de plantejar-me per què vivia, per a qui vivia... la meua resposta fou immediata. Vaig entrar a l'església més propera, Saint Julien le Pauvre. I vaig parlar amb un sacerdot durant tres hores... És curiós, perquè el meu desconeixement era tan gran que ni em vaig adonar que era una església ortodoxa. A partir d'aquest dia vaig buscar instrucció religiosa, catòlica. No oblidi que jo estava batejat. Tenia la fe adormida i... va viure. I des d'aquell moment mai no he deixat de saber que sóc criatura de Déu, fill de Déu... un home amb una cita d'eternitat que es va teixint i recorrent ja ací en companyia de Déu. Així com fins aleshores Déu no comptava per a res en la meua vida, des d'aquell instant no hi ha res en la meua vida, tant si és molt trivial com si és molt seriós, en què jo no compti amb Déu. I això, en les coses alegres i en les doloroses, en l'èxit, en el treball, en la vida familiar, en una pena fonda, com que et cridi la Guàrdia Civil a mitjanit per dir-te que el teu fill ha mort...

—Aquesta notícia, aquest esquinçament, ¿no li féu encarar-se amb Déu i... demanar-li explicacions?; ho acceptà a peu dret?

—Demanar-li explicacions? Per què ho havia de fer? Vaig sentir i continuo sentint tot el dolor que vostè pugui imaginar-se..., i res més. Però sé que la vida del meu fill Juan de la Cruz estava amorosament a les mans de Déu... I, ara, ho està encara amb més plenitud i felicitat. Per altra banda, Pilar, quan hom viu amb fe i de fe, entén millor el misteri del dolor humà. El dolor acostava a la intimi-

tat de Déu. És... una predilecció, una confiança de Déu envers l'home.

"La societat ha perdut el seu Nord"

—Déu tracta dur els qui vol sants...

—Doncs... sí. És així. Però no és el tracte dur, aspre i insuportable d'un tirà poderós, sinó..., ¿com ho diré?, la carícia d'un pare que recolza en el seu fill. I aquesta carícia... neta, encalma i enriqueix l'ànima. I s'obté la certesa moral i fins física que la mort ha de ser un pas meravellos: arribar, final-

ment, a la felicitat que mai no s'acaba i que res ni ningú no pot desfer... Començar a viure de veritat!

—Sentint-lo parlar pot semblar que en vostè no hi ha, com en tots els mortals, l'home carnal, el món baix de les passions, la rebel·lió del fang... Hom diria que en vostè hi ha una espiritualitat de superhome, o de superàngel, sense lluita, sense temptació, sense caiguda... i sense tebiesa ni rutina! No és massa sublim perquè sigui real?

—Doncs, no m'hauré explicat prou bé. És clar que hi ha temptació! Però també hi ha gràcia. Rutina, tebiesa? Si hom cada dia no dreix l'experiència del viure estant pendent de Déu, no hi cap rutina: ell interpel·la sense parar amb preguntes i amb sol·licitacions noves... i hom va de sorpresa en sorpresa. Res no és igual! Tot és novetat. Ja li he dit que Déu mai no es repeteix... Certament, jo no plantejo rebel·lió a Déu; fer bé les coses, em costa com a qualsevol. Però, des de la llibertat de dir "no vull", decideixo de dir "sí, ho vull". Perquè, a més de creure en Déu... jo l'estimo. I cosa incomparablement més afortunada per a mi: Déu m'estima. Canviaria tant la vida dels homes, si s'adonessin d'aquesta esplèndida realitat!

—Però el món camina en una altra direcció... Justament en la contrària.

—Sí. Fa por que l'home per quatre cosetes tècniques que ha pogut confegir, s'hagi cregut que podia prescindir de Déu i pretengui arreglar aquesta vida només amb el seu propi esforç... Però, ¿què aconseguirà? No és més feliç, no té més pau, no se sent més segur, no progressa autènticament, perd el respecte als altres homes, malbarata els recursos de la creació... i ell mateix és cada vegada menys humà. La societat tecnificada i postindustrial d'aquest segle que vivim ha perdut el seu Nord. Està equivocada. Marxa fora de camí..., per això en realitat no avança. I això ho afirmo i, si m'ho posa per escrit, ho firmaré.

Consell regulador de la denominació d'origen Terra Alta

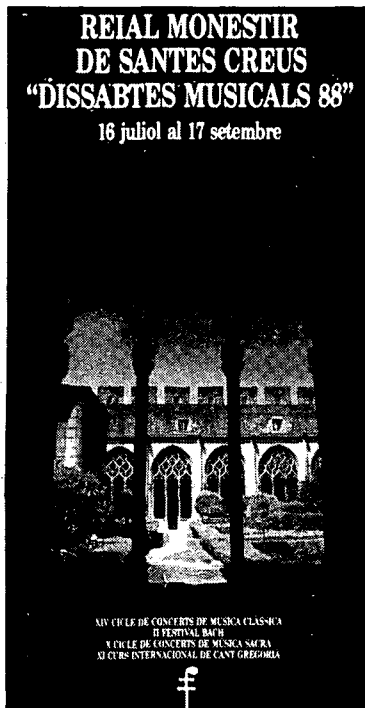

El dia 23 de juny del 1988 i en el transcurs d'un acte celebrat en el Parterre de Canaletes de la Rambla de Barcelona, s'ha procedit a plantar la VINYA DE LA RAMBLA com a símbol d'agermanament entre la cultura rural del vi i la vida ciutadana de Catalunya.

Els ceps subministrats per "L'Institut Català de la Vinya i el Vi", són representatius de les diversitats de ceps típics dels vins que s'elaboren a Catalunya: Monastrell, Xarel·lo, Parellada, Macabeu, Garnatxa negra, Ull de llebre, Garnatxa blanca, (i de les diferents Denominacions d'Origen).

Pedro Rovira com a presentador de La Crema de les Rambles (Ràdio Popular de Barcelona) i al mateix temps President de la D.O. Terra Alta i elaborador de vins, ha fet la presentació de l'acte, seguit de les paraules d'Enric Pantaleoni, que com a President de l'Associació d'Amics de les Rambles ha donat acollida a la idea i ha col·laborat amb el seu suport.

El Regidor del Districte ha clausurat, amb el seu discurs aquests actes.

Dissabtes musicals a Santes Creus

El 16 de juliol s'iniciaran els diferents cicles de música que com cada any se celebren al Reial Monestir de Santes Creus, formats per: XIV Cicle de concerts de música clàssica, II Festival Bach, X Cicle de concerts de música sacra, i el XI Curs internacional de cant gregorià. És impossible intentar resumir els interessants programes previstos així com els conjunts o solistes que els interpretaran. Destaquem només, entre els estrangers l'Orquestra de cambra i cor "Concertante of London" que tindrà a cura el Festival Bach, i el Cor Montserrat de Terrassa que interpretarà una missa de P. Riquets (segle XVI) i Responsoris per al Triduum de Setmana Santa de N. Casanovas (segle XVIII). Podeu obtenir tota mena d'informació complementària als telèfons 977/30 35 55 i 63 83 28.

VIII Curs internacional d'interpretació de música ibèrica antiga per a orgue

Dels dies 18 al 30 de juliol tindrà lloc, a Torredembarra i a Montblanc, el "VIII Curs Internacional d'Interpretació de Música Ibèrica Antiga per a Orgue". Aquest curs té com a objectiu fer conèixer la música i els instruments històrics catalans arreu del món.

L'organista Josep M. Mas i Bonet (concertista i professor d'orgue al Conservatori Superior de Música del Liceu, de Barcelona) va ser qui, el 1980, va crear el Curs Internacional d'Interpretació de Música Ibèrica del Renaixement i del Barroc, a Torredembarra, sense cap més ajut que la col·laboració de l'Obra Cultural de

l'Orgue Barroc, i de l'Ajuntament d'aquesta vila.

En aquest curs estival —l'únic a Catalunya que és dedicat exclusivament a l'orgue— han participat ja organistes vinguts de la Península Ibèrica, França, Alemanya, Àustria, Suïssa, EUA i Amèrica Llatina. Vist l'èxit d'assistència, s'obtingué aviat la col·laboració econòmica del Servei de Música del Departament de Cultura de la Generalitat i de la Diputació Provincial de Tarragona.

L'estudi que es realitzarà durant les dues setmanes del curs es basa en els manuscrits i impresos de l'època i en la interpretació en orgues històrics, per als quals la

música fou pensada. Cada any es dona èmfasi a uns compositors determinats, sense oblidar als altres autors ibèrics. S'han anat estudiant les diverses formes de la música antiga ibèrica per a tecla i les obres d'A. de Cabezón, Antonio Carreira, Sebastián Aguilera de Heredia, Manuel Rodrigues, Coelho, Francisco Correa de Arauxo, Paolo Bruna, Joan Cabanilles, Antoni Soler, i d'altres. De tota aquesta música, s'han treballat d'una manera especial els aspectes de l'ornamentació, l'articulació i la registració. Enguany, en la seva vuitena edició s'hi estudiarà particularment la música portuguesa: M. Rodrigues Coelho, Pedro de Araujo, Carlos Seixas.

Concedits els premis Bravo 1988

La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social han concedit els Premis "Bravo" 1988 amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, celebrada el passat 15 de maig. Els premiats en aquesta edició en els diferents apartats són els següents:

— **Prensa:** Julian Marias Aguilera, pels seus assaigs de cultura i humanisme cristià divulgats en diferents diaris nacionals.

— **Ràdio:** Fernando González Lucini, pel programa "Donde la palabra se hace música" de la cadena COPE, pels seus comentaris als discos del moment fets amb sentit humà, cristià i poètic, ressaltant els valors de justícia, solidaritat i fraternitat.

— **Disc:** Maria Ostiz Estila, qui en els seus discos i cançons posa sempre una nota

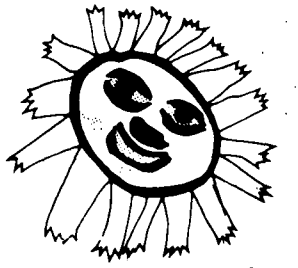
humana, dedicada i poètica en cantar a la vida, a la família i altres valors entranyables.

— **Cinema:** Distribuidora Filmayer, S.A. per l'acurada selecció que ha fet de les pel·lícules distribuïdes, molt sovint idònees per a tots els públics i sempre dins d'uns límits de dignitat moral i qualitat artística.

— **Televisió:** P. Eduardo T. Gil de Muro, pels seus excel·lents i acurats reportatges i retransmissions eucarístiques en el programa dominical "El dia del Senyor". Naturalment es reconeix la tasca conjunta de tot l'equip que intervé en la seva realització.

En aquesta ocasió, el Jurat ha concedit un Premi "Bravo Especial" al Patronat Audiovisual L.O.G.O.S. per la publicació i difusió mitjançant cassettes, de revistes parlades de contingut espiritual, adreçades a invidents, ancians i a tots els que tenen difícil accés a la lletra impresa.

moviment
RAAALLES
de Catalunya

DISSABTE 16

• **TORREDEMBARRA**
Festa Major
pl. Mn. J. Boronat, 18 h.
Animació: **EL GALLINER**
Espectacle: **CANÇONS I DANSES**

DIMECRES 20

• **BEGUR**
Pati Escoltes Velles, 22 hores
Teatre de titelles: **MARDUIX**
Espectacle: **EL GEGANT DEL PI**

DIJOUS 21

• **LLAFRANC**
Parc Infantil, 19 h.
Animació: **NOË**
Espectacle: **CANT-SONS, SARAU I BALL**

DIVENDRES 22

• **L'ARMENTERA**
Poliesportiu, 19 hores
Animació: **ÀNGEL DABAN**
Espectacle: **CANÇONS I DANSES D'ANIMACIÓ**

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

EL CONCERT DEL LICEU.— El concert que s'havia de celebrar al Gran Teatre del Liceu, el dia 11 de juny, amb motiu del centenari de la cobla La Principal de la Bisbal, i que fou suspès a causa de la mort de l'ex-president Josep Tarradellas, ha estat definitivament ajornat fins el dia 29 d'octubre. Es comunica a totes les persones que van adquirir localitats per a aquest extraordinari concert, que seran vàlides les mateixes entrades per a aquesta nova data del 29 d'octubre.

DISC RIPOLLÈS.— Amb el nom genèric de "Sardanes al voltant del Monestir de Ripoll", l'Agrupació Sardanista de la vila ha editat un disc amb sardanes de temàtica ripollesa, gravat per la cobla La Principal de La Bisbal. El disc es presenta el dia 1 de juliol, en un concert per la mateixa cobla, i conté sardanes de Conrad Saló, Martínez Comín, Joan Vilajuli, Baltasar Maideu, Lluís Buscarons, Honorat Vilamanyà, Montserrat Pujolar, Ricard Viladesau, Manuel Saderra i Pere Puig.

FESTIVAL DE MÚSICA POPULAR-TRADICIONAL.— Torna el Festival de Música Popular-Tradicional de Vilanova i la Geltrú, amb la participació de grups d'Amèrica, Àfrica, i Europa, i marcat per la seva singularitat i per una qualitat creixent,enguany obrint encara més el seu àmbit amb la presència de destacats intèrprets de la música tradicional, vinguts d'indrets llunyans, ben poc coneguts en manifestacions de música tradicional.

El Festival de Vilanova arriba enguany a la seva vuitena edició, i hi arriba amb una maduresa que l'ha convertit en una referència obligada en un món —el de la música popular tradicional— que barreja de manera difícil de destriar, l'especialista erudit, l'antropòleg de les coses vives i l'espectador encuriósit per tot allò que és viu i arrelat, o el ciutadà del carrer —estiuellant o no— que gaudeix de la manifestació festiva, traduïda en música del seu país o de qualsevol altre país del món.

La celebració del Festival aquest any serà dels dies 28 de juliol a l'1 d'agost, i coincidirà també amb l'exposició sobre instruments d'ús popular de la Quaresma, la Setmana Santa i la Pasqua. Com ja és habitual el Festival es farà al pati dels Escolapis, carrer Anselm Clavé - Rambla Pirelli.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Resposta a vuit amics que estudien català (1)

ALBERT PERA

El senyor Director de Catalunya Cristiana m'ha fet a mans una carta en la qual un grup d'amics explica l'experiència d'haver-se posat a estudiar gramàtica catalana conjuntament, encara que sense professor.

Cal encoratjar aquesta iniciativa des del moment que s'ha produït, espontàniament i és fruit de la presa de consciència del desconeixement —no culpable, per descomptat— de la llengua que fem servir cada dia. Tant de bo abundessin més, aquesta mena d'iniciatives!

Afirmen que ja el saben parlar, i que mentre aprenen a escriure s'hi comprometen a escriure-s'hi entre ells, cosa que no feien. (No diuen res de llegir.) Tot això és positiu i digne d'aplaudiment, i d'antuvi em suggereix dues observacions.

La primera és que si s'apuntessin a algun dels cursos per a adults existents, o busquessin un professor que els ensenyés el camí, s'estalviarien moltes marrades.

La segona és que no és aconsellable partir del supòsit que ja el saben parlar. El fet de servir-

se'n no indica necessàriament que el sàpiguen. La llengua escrita sí que pot ser perfecta, i és a l'abast de qualsevol que domini la gramàtica i consulti els diccionaris, però la parla difícilment assoleix un nivell acceptable. Fins i tot els bons coneixedors de la llengua, en la quotidianitat del llenguatge planer i col·loquial saben les nombroses reliscades en què incorren, i que ningú no pot detectar tan bé com ells mateixos. L'espontaneïtat, la irreversibilitat i les influències de l'entorn atempten contra la puresa de l'expressió oral, cosa que no es dona en el llenguatge escrit ni en el de les peces oratòries, preparades amb antelació i, probablement, per escrit.

La bona parla depèn molt, també, dels agents exteriors, del medi familiar, dels contactes laborals, de les amistats i diversions, de la pertinença o no a associacions de contingut català, de la freqüència i assimilació de

bones lectures catalanes. Tots aquests factors poden contribuir a una bona expressió parlada, però no hem de perdre de vista les influències negatives, la marginació oficial, el predomini desproporcionat del castellà als mitjans de comunicació, la manca que cal vèncer abans no s'agafa el costum de llegir en català, la tendència sistemàtica a contestar en castellà a tothom que se'n hi adreça, els barbarismes i maneres de dir estranyes a la nostra llengua... En fi, els mil i un entrebancs que l'ull expert i avesat del mestre de català denuncia, corregeix i evita.

Veig que amb aquests comentaris marginals a l'esmentada carta, encara no n'he contestat el motiu principal. Ho faré de bon grat la setmana que ve.

Perles ortogràfiques

Un supermercat ha repartit uns fulls volants on se'n diu que "Torna ha estar al vostre servei". Han confós la preposició feble a amb la forma del verb haver, ha.

Bases

1. El treball ha de basar-se en iniciatives, reculls, projectes, recursos... encaminats a l'animació de les activitats en el temps lliure d'infants i joves. Poden ésser treballs monogràfics sobre expressió, cant, dansa, jocs, manualitats, activitats esportives, descoberta de la natura, tècniques audiovisuals..., etc. Aquests treballs hauran de ser fets des d'una perspectiva global de l'animació en el món del lleure. En qualsevol cas, cal que el treball pugui ésser d'utilitat per als animadors i educadors.

2. El treball, que pot ser presentat per una persona o un equip, haurà de ser inèdit, escrit en llen-

IV Premi A. Fàbregues sobre l'Animació d'activitats en el temps lliure

gua catalana i tenir una extensió al voltant de 100 fulls mecanografiats a doble espai en forma DIN A4.

3. Els originals es presentaran per duplicat i hauran d'anar acompanyats d'un sobre tancat, amb el títol de l'obra a l'exterior, que contingui el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor o autors. Si cal que l'obra sigui feta pública amb pseudònim, s'haurà d'indicar dins del sobre expressament.

4. Els originals s'hauran de presentar en el domicili de la Fundació Josep Sans, abans de les set del vespre del dia 30 d'octubre de 1988, i el veredict del Jurat es farà públic dins de la Festa Literària de la Nit de Santa Llúcia d'enguany.

5. El premi està dotat amb 200.000 (duescentes mil) pessetes. La Fundació es reserva la propietat dels drets de l'edició en català i

en altres llengües. El premi podrà quedar desert si les obres presentades no reuneixen, a judici del Jurat, els mèrits suficients. No seran tingudes en compte les obres premiades en altres concursos.

6. La publicació del treball premiat es realitzarà en el termini d'un any comptat des del dia de l'atorgament del premi.

7. El veredict serà emès per un jurat format per persones vinculades al món de l'animació d'ac-

tivitats en el temps lliure d'infants i joves i dos representants de la Fundació Josep Sans. Un d'ells actuarà de secretari.

8. La Fundació Josep Sans tindrà opció preferent d'adquirir els drets de publicació de les obres presentades i no premiades. Aquesta opció serà vigent durant sis mesos, comptats des del dia del veredict.

9. Les obres o treballs no premiats podran ser retirats pels seus autors a partir d'un mes de l'atorgament del premi.

10. La presentació d'una obra o treball pressuposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases i dels drets i obligacions que se'n deriven.

COSTUMS I TRADICIONS

Santa Maria de Malacara

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Quan vaig veure per primera vegada uns goigs de la Mare de Déu del Castell de Malacara em varen sorprendre, però el fet d'haver-los editat, amb les corresponents notes històriques, com és habitual en ell, el docte Joan Font i Rius, em va tranquil·litzar. Els gogistes sabem que les col·leccions "Santa Eulàlia" que ell edita no necessiten certificats de garantia.

No es tractava de cap irreverència ni de res de mal. D'antuï cal dir que el castell de Malacara és al cor de la Segarra, a mitja hora del poblat de Ferran, agregat d'Estaràs. Se'n coneixen referències de finals del segle XI i s'hi troba el nom d'un Pere de Malacara. El castell es anomenat en les mencions més antigues, Kara Mala (mala facie).

Avui, el castell és notablement reduït i esbalançat, llevat de l'habitatge estiuec dels seus actuals propietaris. Cal dir, com a curiositat que entre els amos antics hi hagué el dibuixant, pintor i poeta, Alexandre de Riquer.

La capella on s'hi venera Santa Maria de Malacara es troba documentada el 1196 i ha estat objecte de diverses restauracions. Té una petita espadanya, però sense campana. La veu popular assegura que l'antic propietari se l'endugué a una altra capella, avui fora de culte.

Pel que fa a la imatge, que s'hi venerava d'ençà de temps immemorials, fou destruïda i cremada amb tot allò que era combustible, el juliol del 1936, en ser saquejada la capella.

Aquella imatge era de tradició romànica, d'uns 75 centímetres d'alçada i força malmesa pels corcs. Hom creu que datava del segle XIII. Com solia passar, l'habillaven amb vestits postissos dels quals en tenia força i que es guardaven en una caixa amb la inscripció de "Nostra Senyora de Marecara", per tal de dissimular ingènuament el nom de Malacara.

"Actualment —explica Joan Font i Rius— s'hi venera, col·locada sobre una mènsula collada a la paret, una altra imatge de la Mare de Déu que té una singular història. Pel maig de l'any 1939, essent a Madrid la senyora Mercè Artigas i Comas, mare de l'actual propietari (es refereix a Francesc Regàs), visitant en companyia de la seva germana Antònia, el convent de les Trinitàries Descalces, en entrar a l'oratori del cementiri monacal —ja que encara no s'hi havia restablert la clausura— quedaren admirades en veure que la imatge que la presidia era —al seu entendre— gairebé idèntica a la que veneraven al seu llunyà castell de Malacara. S'establiren els pertinents contactes, i després de laborioses gestions, aconseguiren, finalment, que l'arquebisbe Eijo Garay autoritzés el trasllat de la imatge a la capella de Malacara, sota l'expressa condició que havia de ser exposada al culte".

Cada 15 d'agost s'hi celebra una festa, amb missa, cant dels goigs i, després, refresc i jocs per a la mainada.

CUINA

Copes de mousse de llimona

Un pot de llet Ideal
200 grams de sucre

Dues llimones mitjanes
Sis riflakis de triangle.

Poseu la llet Ideal una estona al congelador.

Amb la batidora elèctrica bateu la llet molt freda fins a convertir-la en nata, afegiu-hi el sucre, la ratlladura de les dues llimones i el suc colat.

Poseu-ho en 6 copes amb l'ajuda de màniga i broquet arissat gros i claveu-hi en cada copa una galeta de triangle el moment de servir-ho. Poseu-lo a la nevera fins el moment de servir-ho.

MARIA GLÒRIA MUNTANOÀ

INTERESSANT OFERTA

Terreny edificable (blocs unifamiliars, hotel-restaurant, etc.), en petita vila al peu del Montseny; 160.000 pams quadrats; llum i aigua a l'abast. Preu al comptat: 175 ptes. pam quadrat. Interessats escriuiu a Catalunya Cristiana, Ref. 2050.

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili n° Població

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta n.º se serveixen pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

FOTO 10.
PRONOM.

FOTO 11.
VA REGRE EL
PREMIJONEL
FAIG US DEL
REM.

FOTO 20.
FOU FUNDA
DOR DEL SIN
DILAT.

FOTO 20.
REFERENT
AL REI.

CERT TRAC-
TAMENT.
EXPLI QUI.
VOCALS.

QUE POSSEE.
IX MOLT.
NIFRES ROMA
NES.
24 HORES.

NOU CENTS.
NORANTA-
NOU.

PREPOSICIÓ

CONSONANT.
DESTRUCCIÓ
D'UNA DENT.

PREPOSICIÓ
PEIX MOLT
ESTIMAT.

AIRE POPU.
LAR CANA.
RI.

BLA.
PRONOM IN-
TERROGA-
TIU.

CIUTA DE
CALDEA.
RELATIU A
LA DIVINI-
TAT.

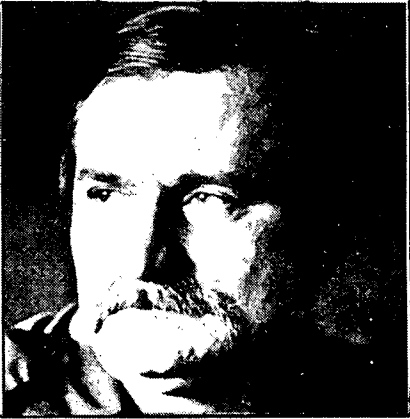
ACCIÓ DE
TONDRE.
LA TEVA.

ANGL. DOS.
INEFICAC,
INOFENSIU.

NOM DEL DE-
TADOR AR-
CENTI.
DEL VERB
SER.
CAMPÍO.

OFERIMENT,
PRESENT.
VA D'ALLÀ
AQUI.

CONEC.
SÍGLES CO.
HERCIAS.
NOM MASCU.
LI.

FILATÈLIA

Per ENRÍC GRAUPERA

Segell emès dins de la sèrie turística de Bèlgica l'any 1987. El segell presenta l'església de Sant Cristófor de Ra-
cour, a Liège. Joia arquitectònica renaixentista, amb la tor-
re afegida en el s. XIV. Són d'una bellesa extraordinària els
creuers i les voltes. S'hi venera una magnífica talla de St.
Cristófor, policromada, del s. XIII. Aquest sant és el Patró
de la parròquia.

SOPA DE LLETRES

Per SNOPI

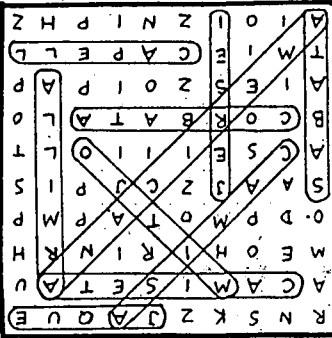
CERCAR EL NOM DE 10 PECES DE
VESTIR D'HOME

R	N	S	K	Z	J	A	Q	U	E
A	C	A	M	I	S	E	T	A	U
M	E	O	H	I	R	I	N	R	H
O	D	P	M	O	T	A	P	M	P
S	A	A	J	Z	C	J	P	I	S
A	C	S	E	I	I	I	O	L	T
B	C	O	R	B	A	T	A	L	O
A	I	E	S	Z	O	I	P	A	P
T	M	I	E	C	A	P	E	L	L
A	I	O	I	Z	N	I	P	H	Z

Solució

ARMILLA
JERSEI
SABATA
AMERICANA
CAMISA
MITJO
HORIT.
JAUQUE
CAMISETA
CORBATA
CAPELL

DIAG.:
VERT.:
SOLUCIÓ

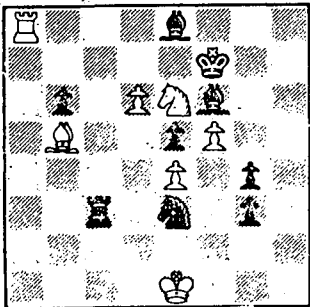
ESCACS

Per JAUME MORA

DIAGRAMA 230

Negres juguen i guanyen.

Una posició de caixa o
faixa, però compte. El negre
no pot jugar massa optimis-
ta perquè hi deixarà la pell.

Solució al diagrama 229

1 Cd4×e6 Rf7×e6, 2 Dd1-d5+
Cf6×d5, 3 Af3-g4+ Re6-e5, 4
Tf1-f5+ Re5-d4, 5 Tf5×d5+
Rd4-c4, 6 Ag4-e2+ Rc4-b4,
7 a2-a3 mat.

JEROGLÍFIC

Per SNOPI

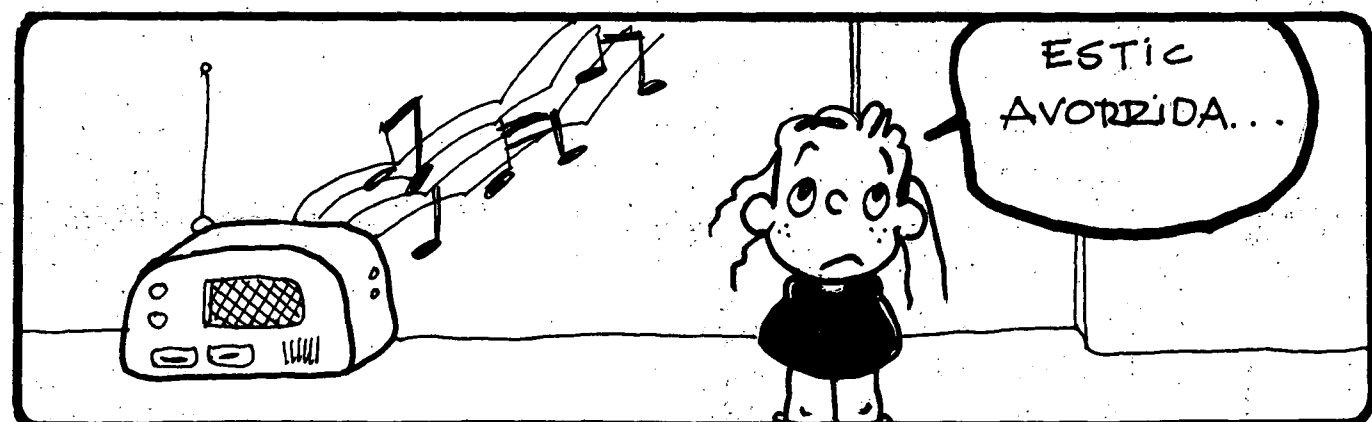
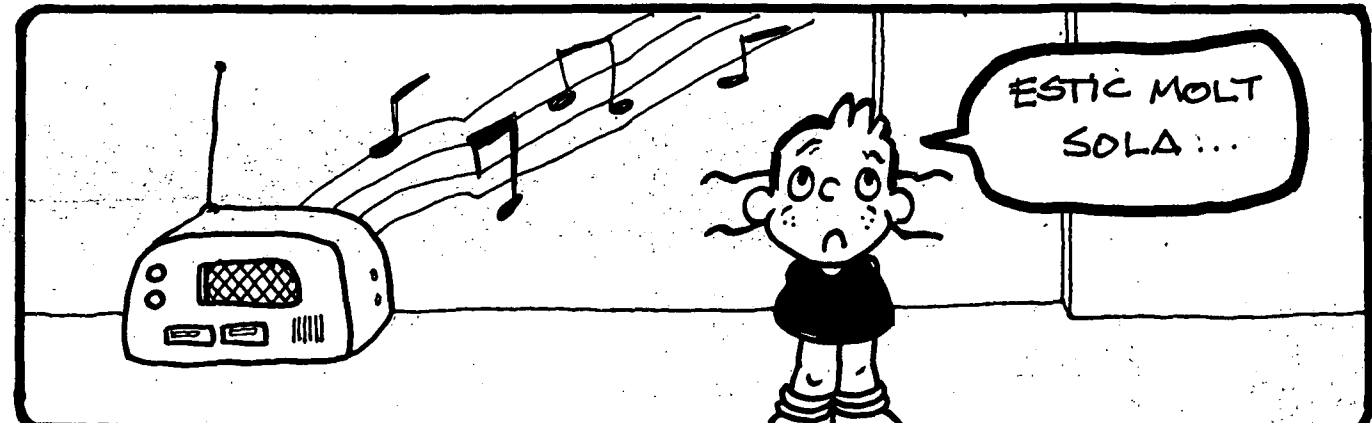
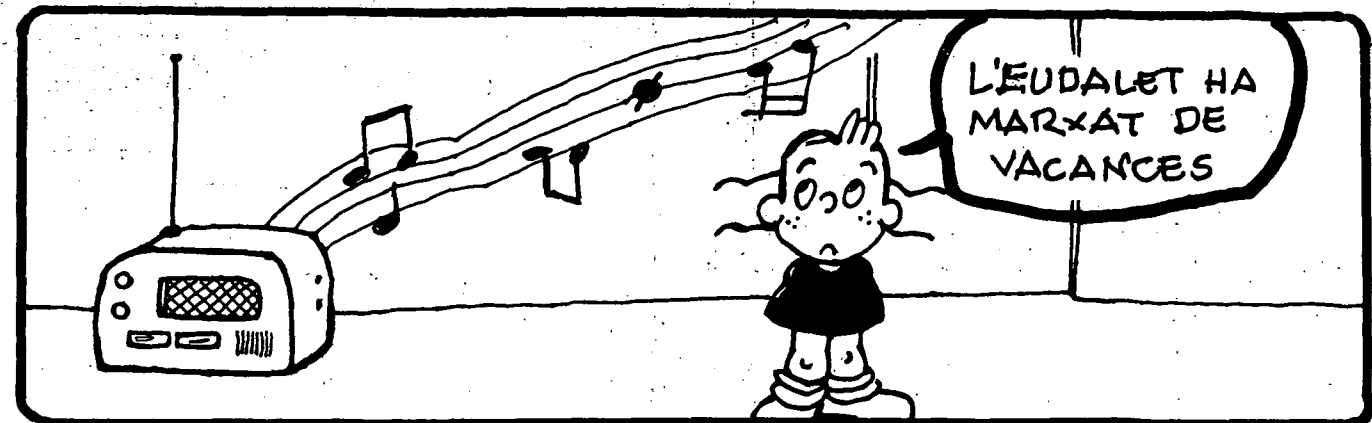
AQUEST PARATGE...

NOS

Solució al 459

DIURNS

DIU R N S

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" N° 414

Històries d'Eixerits

El cavall de cartró

Devia tenir tres anys (jo, eh, no el cavall). Era tan petit que, és clar, no puc recordar-ho exactament. Però del cavall de cartró, ben plantat (gairebé era més alt que no pas jo) i ple de coloraines, òndia si me'n recordo! Li deia "tano", i, a la meua manera, hi tenia llargues converses.

Jo era petit (home! vull dir més que ara) i rabassut, i per muntar el cavall tenia la meua feina. El veia tan alt! El veia com un animal enorme, tan domesticat i amic meu que, quan estava prop d'ell no tenia por de res.

El pare i la mare m'hi muntaven de tant en tant. El cavall tenia quatre rodes. Ells estiraven i em portaven d'un cantó a l'altre de la casa. Jo reia, cridava i xisclava, de content i cofoi, com el genet més feliç del món.

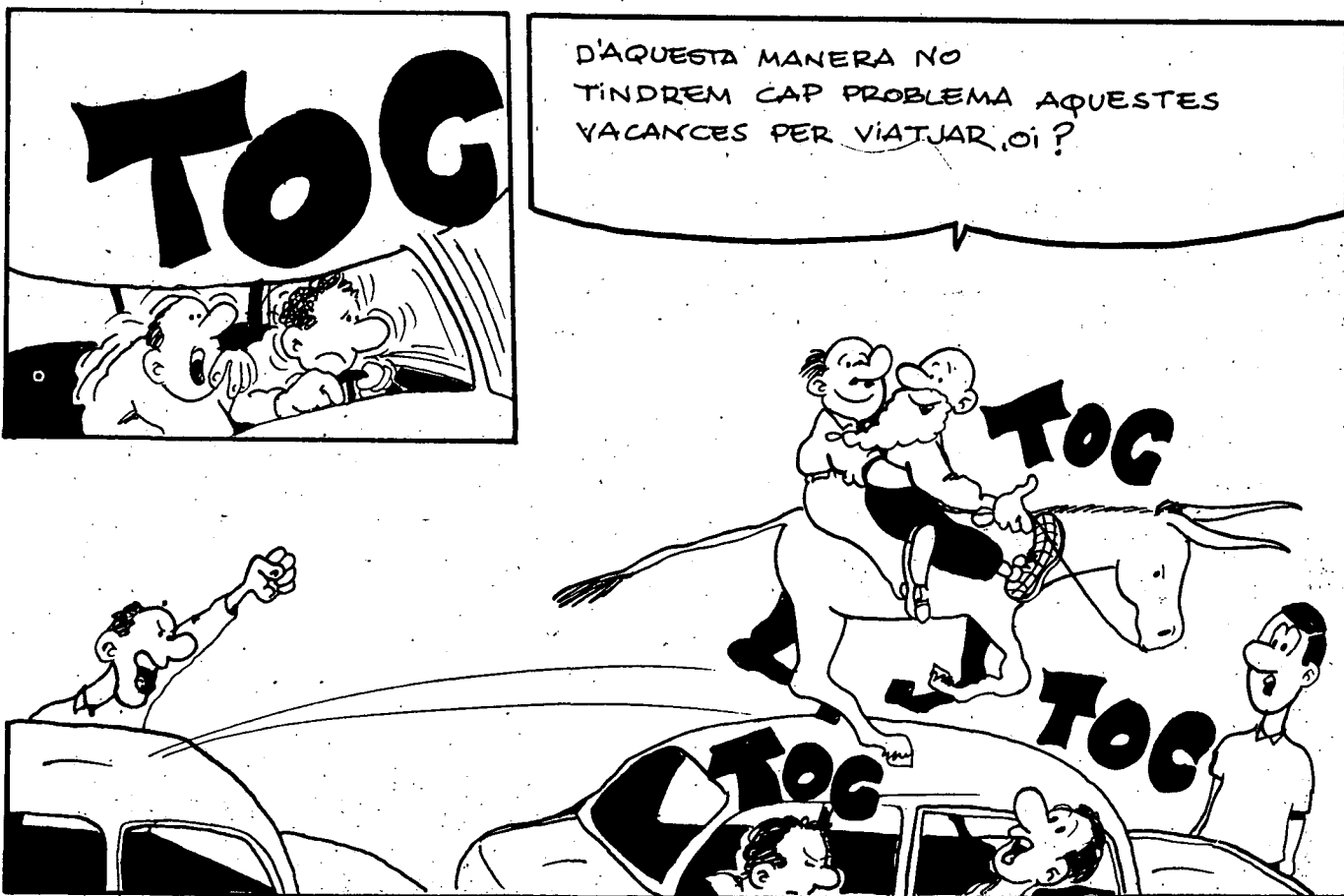
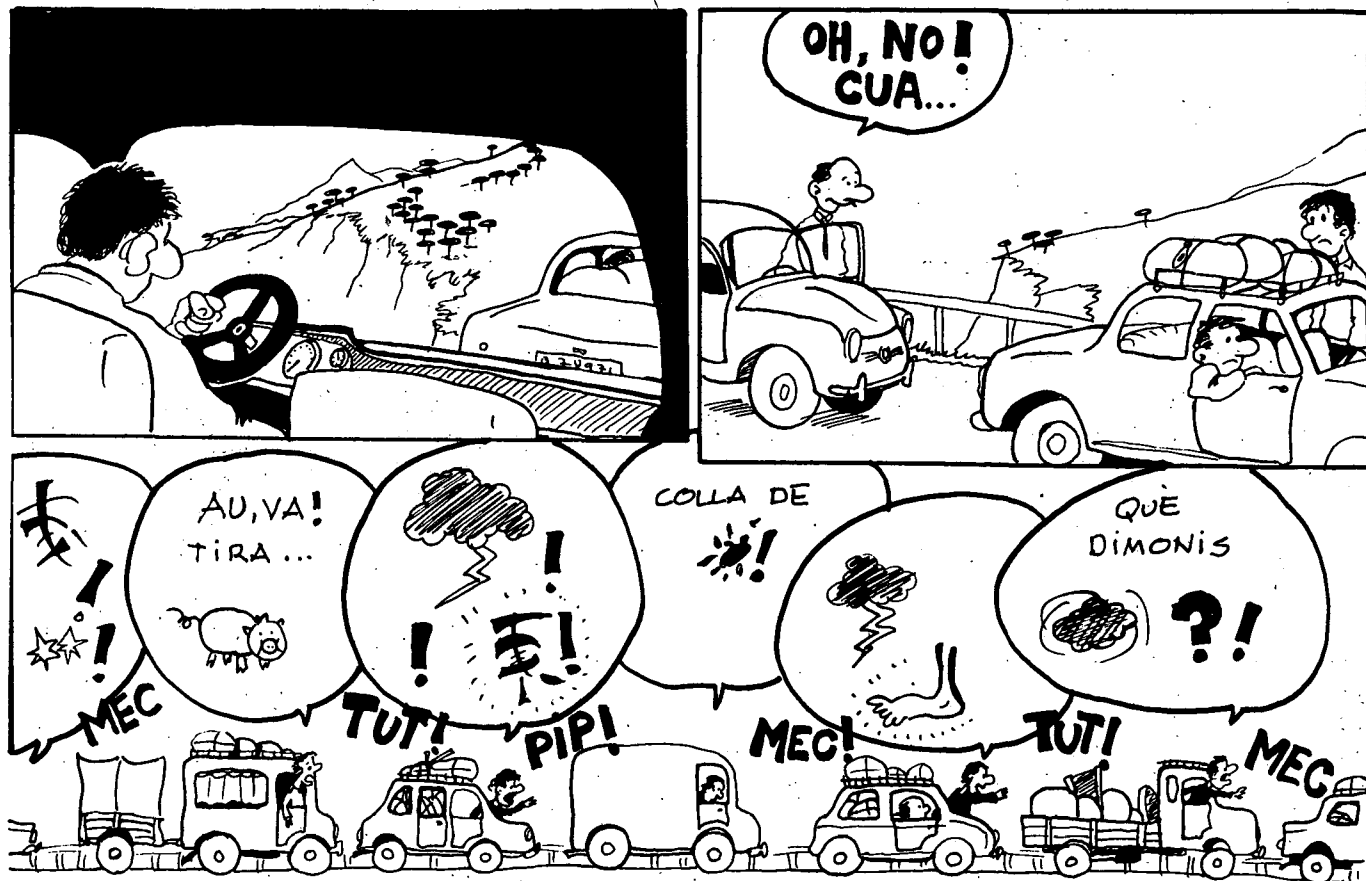
Ves, quina poca-solta, ara no recordo la fi del meu estimat cavall de cartró. Em sembla recordar que, una nit de llamps i trons va quedar-se al balcó, i quedà tou i malgirbat. Ho preguntaré a la mare.

La veritat és que sovint el somio i torno a cridar: "arri, arri, tatano!" i xisclo d'alegria i sóc el genet més feliç del món.

- Eixerit, Eixerit, Què et passa?
- Eh, eh... Què vols, mare?
- M'ha semblat que cridaves.
- Devia somiar. Per cert, mare, que saps què se'n va fer del meu cavall de cartró?
- Per què?
- Renoï!, com m'agradaria veure'!!

L'Eixerit

Jesús ens parla

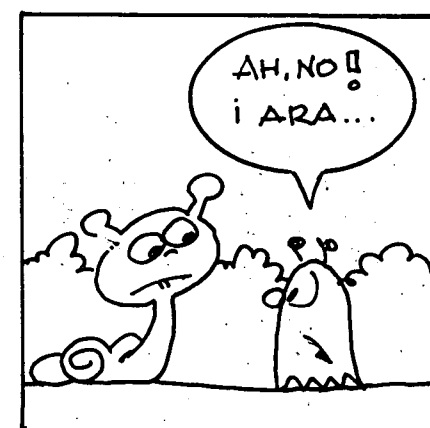
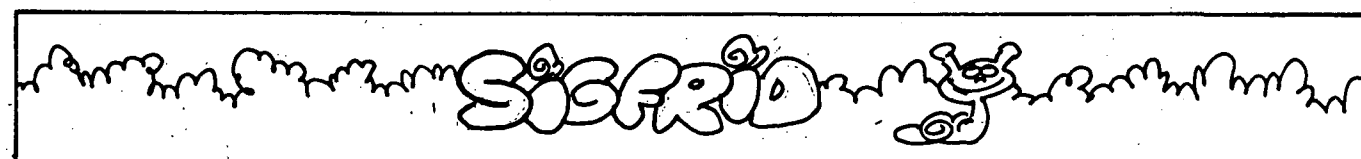
Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Marc, capítol 6, versets del 30 al 34 (Mc 6, 30-34).

Reflexionem: 1. Jesús li agradava que els Apòstols li expliquessin com els havia anat la missió que els havia confiat. Ells, satisfets i cofois, s'omplien la boca del què havien dit i fet. A Jesús sempre li agrada que el fem confiant de les nostres alegries i també de les nostres penes.

2. Jesús tenia un cor ple de tendresa: Primer procura que els Apòstols puguin reposar, els escolta amablement; després en veure la multitud li fa mal el cor de veure'ls tan assedegats de fe i d'Amor.

3. "I es posà a ensenyar-los detingudament". Tenia ganes de fer petar la xerrada amb els Apòstols, volia reposar, buscava un lloc solitari, i tanmateix... "es posà a ensenyar-los". A l'hora de fer el bé, no ens hem de deixar vèncer mai per res.

El mossèn

DIUMENGE - 17

- 11.00 Òpera:
"La Generentola".
- 13.30 Esports en acció.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Batman:
"La campanya del Pingüi".
- 16.00 Jericó: Dual
"El viatge dels traidors".
- 16.50 Tarda de... humor
"Els germans corsos".
- 18.30 La guitarra en Espanya.
- 19.00 Allo, allo (Cap. 2).
- 19.30 L'espantacells i la senyora King "Operació al cel".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 30 minuts.
- 21.30 A cor obert:
"Una habitació amb vista".
- 22.30 Cita amb l'esport.

DILLUNS - 18

- 13.50 TV3 segona vegada:
"Cita amb l'esport".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"Festa dels petrolers".
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"L'àngel".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 International Headlines.
- 19.30 Simbad.
- 20.00 Jodes Xanguet i les maniquins:
"Les maniquins esgarapadores".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri "75" (Dual).
- 21.30 L'Equalitzador:
"Memòries de Manon" (dual).
- 22.30 Telefilm:
"El trencament".
- 00.05 Telenotícies.

DIMARTS - 19

- 13.50 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"Testament d'en Jack".
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"Un gran tipus".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 International Headlines.
- 19.30 Simbad.
- 20.00 Doctor Who:
"La invasió dels andròides" (III).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri "76".
- 21.30 Rafaela Carra Show.
- 23.05 Perry Mason:
"El cas del mentider locuac".
- 00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 20

- 13.30 TV3, segona vegada:
"48 hores: en la soletat del carrer".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas: (rep.)
"Conseqüències".
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"Les 3 espases del Zorro".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.00 International headlines.
- 19.30 Simbad.
- 20.00 Doctor Who:
"La invasió dels andròides" (IV).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Sorteig especial d'estiu Lotto 6/49.
- 21.10 Gent del barri "77" (Dual).
- 21.45 Informatiu Cinema.
- 22.15 Cinema 3:
"Tristana".
- 24.00 Tramontana.
- 00.15 Telenotícies.

DIJOUS - 21

- 13.50 TV3, segona vegada:
"Rafaela Carra Show".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"L'accident" (rep.).
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"F... de Fairbanks".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.30 Simbad.
- 20.00 Doctor Who:
"El cervell de Morbius (I)".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri "78".
- 21.30 La casa dels famosos.
- 22.00 Esports flash.
- 23.30 Motor a fons.
- 24.00 Telenotícies.

DIVENDRES - 22

- 13.50 TV3, segona vegada:
"Esports flash".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Dallas:
"El toc Erwin" (rep.).
- 16.20 Pel·lícula tarda:
"Habla mudita".

- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.30 Simbad.
- 20.00 Doctor Who:
"El cervell de Morbius (II)". (Dual).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri "79" (Dual).
- 21.30 Si Primer Ministre:
"Una cortina de fum".
- 22.05 Ràdio Cincinnati:
"LLiga per una ràdio decent". (Dual).
- 22.35 48 hores: l'èxit de Hollywood.
- 23.35 Telenotícies.
- 23.55 Cinema de mitjanit:
"Judici precipitat".

DISSABTE - 23

- 14.20 Sardanes.
- 14.45 Camera oculta.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els Barrufets.
- 16.00 Esports en acció.
- 17.30 Retrats:
"Cowboy Art".
- 18.30 Recitals d'estiu:
"Hector Vila".
- 19.30 Jocs Olímpics.
- 20.00 Vida salvatge (dual).
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Sorteig especial d'estiu de la Lotto 6/49.
- 21.15 Magnum:
"Una mica de sort..., una mica de pena" (Dual).
- 22.05 Pel·lícula:
"Escoria".
- 23.45 Jazz.

DIUMENGE - 17

- 2.35 Música golfa.
- 3.30 El fugitiu.
- 4.25 Llarg-metratge:
"Perseguida".
- 5.45 El Japó de la Postguerra:
"Quaranta anys de canvi".
- 6.15 Documental:
"El bien temperado Bach".
- 7.15 Llarg-metratge:
"La mujer del obispo".
- 9.00 Informe setmanal. Repetició.
- 10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
- 11.00 48 hores.
- 11.05 Concert.
- 12.10 Poble de Déu.
- 12.35 Retrat de la Unió Soviètica:
"La ruta dorada".
- 13.30 Segon ensenyament.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Els petits picapedra.
- 16.05 Estrenes TV:
"Ausencia de justicia".
- 17.45 Si ho sé no vinc.
- 18.45 Dibuixos animats.
- 19.10 La clínica de la Selva Negra:
"Paternidad".
- 20.00 A vista d'ocell.
- 20.30 48 hores.
- 21.00 A portada.
- 21.35 La vida segueix.
- 22.40 Diumenge cinema:
"Arabesco".
- 00.35 48 hores.

DILLUNS - 18

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 41.
- 11.50 Dinastia - 88.
- 13.00 L'ocell boig.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Fama.
"Alicia ya no trabaja aqui".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç Telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 El món de buster - (Últim episodi).
- 19.00 A mitja tarda.
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 El preu just.
- 22.40 Alfred Hitchcock, presenta.
"El tarro".
- 23.05 Documents TV.
- 24.00 Telediari - 3.
- 00.20 Telesport.

DIMARTS - 19

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 42.
- 11.50 Dinastia - 89.
- 13.00 Scooby Doo.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Fama. (Últim episodi).
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.

DISSABTE - 23

- 1.10 McMillan i esposa.
- 2.45 Llarg-metratge:
"Herencia mortal".
- 7.40 Llargmetratge:
"El solterón y la menor".
- 9.00 A tope.
- 10.00 Diccionari de la salut.
- 10.30 El mag d'oz.
"La cama voladora".
- 10.55 48 hores.
- 11.00 La bola de cristall.
- 12.15 Nova gent.
- 13.15 Loteria.
- 13.30 L'altra mirada.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Isidor.
- 16.05 Primera Sessió.
- 18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
"El puesto de limonada".
- 18.30 Secrets i misteris.
- 19.00 Número 1.
- 19.35 La llei dels àngels - 12.
- 20.30 48 hores.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.20 Dissabte nit.
- 23.20 Fanny i Alexander.
"El espectro".
- 00.40 48 hores.
- 00.45 Filmoteca TV:
"El sector del trigo".
- 18.00 El misteri de la flor màgica. (Ep. 2).
- 19.00 La nau terra.
- 19.30 Entre línies.
- 20.00 Una vida junts. (Nova sèrie).
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Amb tu.
- 22.20 Sessió de nit:
"La gata sobre tel tejado de zinz".
- 00.20 Telediari - 3.
- 00.40 Telesport.
- 00.55 Testimoni.

DIMECRES - 20

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 43.
- 11.50 Dinastia - 90.
- 13.00 Erase una vez... l'home.
"Los Vikingos".
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Wilside (Nova sèrie).
"Secreto bien conocido".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 El petit vampir - 12.
- 19.00 A tope.
- 20.00 Un món diferent. Ep. 3.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 La guerra civil espanyola.
"Revolución y contrarevolución".
- 22.15 Cançó trista de Hill Street.
"Vaya manera de morir".
- 23.15 El gos verd.
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.35 Telesport.

DIJOUS - 21

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Al matí.
- 10.00 Quatre homes per a Eva - 44.
- 11.50 Dinastia - 91.
- 13.00 Johnny Quest.
"El monstruo invisible".
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Wilside.
"Delincuencia en las minas".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 Els mons de Yupi.
- 18.30 Musiquíssims.
- 19.00 Crònica jove.
- 19.25 Amb les mans a la massa.
- 19.55 Parlant clar.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Melba - 5.
- 22.15 Dret a discrepar.
- 23.45 A mitja veu.

DIVENDRES - 22

- 8.00 Bon dia.
- 8.30 Telediari matinal.
- 9.00 Al matí.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Wilside.
"Los desertores de Crimea".
- 16.25 Un estiu tal qual.
- 18.00 Avanç telediari.
- 18.05 La llanterna màgica.
- 19.30 Diccionari de la salut.
"Fracturas".
- 20.00 Mash.
"La luna no es azul".
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Cara a Cara.
- 22.25 Divendres cinema:
"Papá está en viaje de negocios".

DISSABTE - 23

- 1.10 McMillan i esposa.
- 2.45 Llarg-metratge:
"Herencia mortal".
- 7.40 Llargmetratge:
"El solterón y la menor".
- 9.00 A tope.
- 10.00 Diccionari de la salut.
- 10.30 El mag d'oz.
"La cama voladora".
- 10.55 48 hores.
- 11.00 La bola de cristall.
- 12.15 Nova gent.
- 13.15 Loteria.
- 13.30 L'altra mirada.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Isidor.
- 16.05 Primera Sessió.
- 18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
"El puesto de limonada".
- 18.30 Secrets i misteris.
- 19.00 Número 1.
- 19.35 La llei dels àngels - 12.
- 20.30 48 hores.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.20 Dissabte nit.
- 23.20 Fanny i Alexander.
"El espectro".
- 00.40 48 hores.
- 00.45 Filmoteca TV:
"El sector del trigo".

DIUMENGE - 17

- 9.30 Santa Missa.
- 10.30 Objectiu 92.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 14.50 L'informatiu cap de setmana.
- 15.00 Estudi Estadi.
- 18.00 Sessió de tarda:
"Cómo casarse con un millonario".
- 19.45 Camí de Seul.
- 20.05 A l'est del Besòs - 12.
- 20.35 L'informatiu cap de setmana.
- 21.00 Debat - 2.
- 22.00 L'Instant més llarg.
"Obstinación".
- 22.30 Retransmissió esportiva.

DILLUNS - 18

- 12.00 Tour de França.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 Directe al 2.
- 13.35 Capitoli - 48.
- 14.00 Tour de França (Continuació).
- 16.30 Té o Cafè.
- 18.00 Pla de Palau.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.35 Aigua de sífo.
- 19.00 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu Vespre.
- 20.25 Panorama.
- 20.50 Olímpics.
- 21.15 Connexió amb Madrid.
- 21.20 Cine Club:
"Monte Carlo".
- 23.00 Últimes preguntes.
- 23.30 Jazz entre amics.
- 12.30 Tele-Europa.
- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
- 13.05 Directe al dos.
- 13.35 Capitoli - 49.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'informatiu migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 64.
- 15.30 Del piano a la Big Band.
- 16.30 Té o cafè. Tertulia.
- 18.00 Tour de França.
- 19.30 Picapuça.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 22.30 Dones del rock.

COMENTARIS TV

TV3 i l'esport

Si alguna cosa té content a tothom, o gairebé a tothom, és l'esport a TV3 hi ha programes suficients per tenir en contacte al telespectador amb els últims esdeveniments. Aquests dies d'estiu i, sobretot a l'agost, són una visió refrescant i renovable. El dijous dia set es va emetre per aquest tercer canal un nou programa, presentat per Teresa Rioné, amb el nom de **Sports flash**. De fet el programa va en la seva concepció perfecta i penso, immillorable en la seva realització.

Una darrera l'altra les imatges del present i del passat anaven presentant fets molt remarcables per la seva espectacularitat i la seva transcendència. De seguida, a aquell que fos davant del receptor, li venia al pensament si hauria valgut la pena, d'enregistrar totes aquelles imatges.

Des de l'actualitat doncs, fins al concurs d'aquest programa tot fa passar molt bona estona. Penso que aquest és un programa que fins i tot, pot fer afeccionats a aquells que encara no ho són pel seu ritme, el seu atractiu i la seva varietat.

La segona cosa que encara vull afegir és que encara no entenc perquè després d'una hora i mitja d'esports hi ha, encara, un altre programa d'esports. Imagino que el motor, sobretot pel que fa al motociclisme, on tenim a Martínez Aspar, Sito Pons i Joan Garriga, al capdavant de les classificacions, té molts adeptes i agrada moltíssim als joves. El cotxes i les motos sempre han despertat, en el fons, l'interès de tots: les revistes, el fet que, poc o més, tots "practiquen" aquest esport cada dia són raons per explicar l'existència d'aquest programa. ¿Però darrera d'un altre esport també? Pot ser no hauria estat millor un altre dia?

Els que no acaben d'entrar en tot el que és el món de l'esport no estan de sort el dijous a la nit a TV3. Però ja se sap: "mai plou a gust de tothom".

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

RESERVEU AQUESTES DATES

Qui?

cada parròquia,
cada associació,
cada orde o congregació,
cada col·legi,
cada institució cristiana...

ULTRAMAR EXPRESS

GAT. 48

